

Narodna in univerzitetna knjižnica
▼ Ljubljani

94596

Maša Franciška
od Svetega Boga.

Zgodba nekega svetega otroka na Irskem.

Poslovenil

P. VINCENCIJ KUNSTELJ

r. m. b.

Iz XXX. tečaja

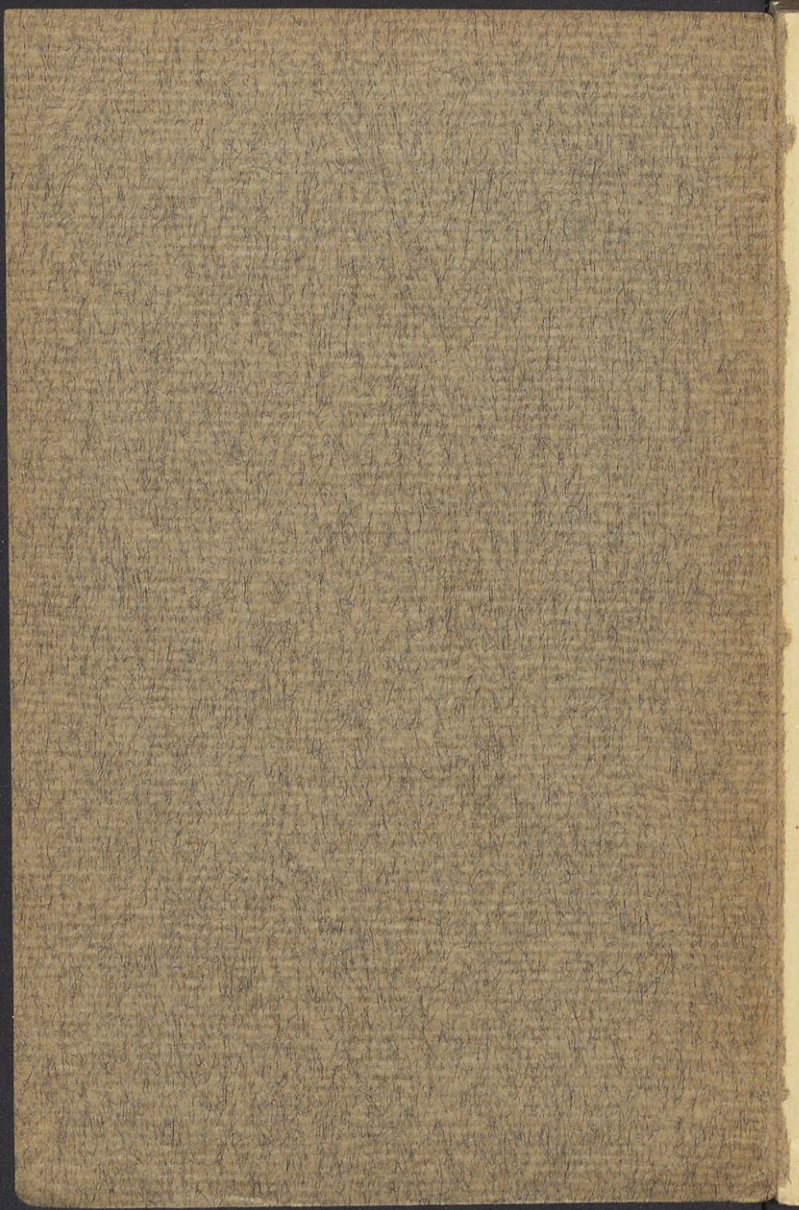
„Cvetja z vertov sv. Frančiška“.

o o o

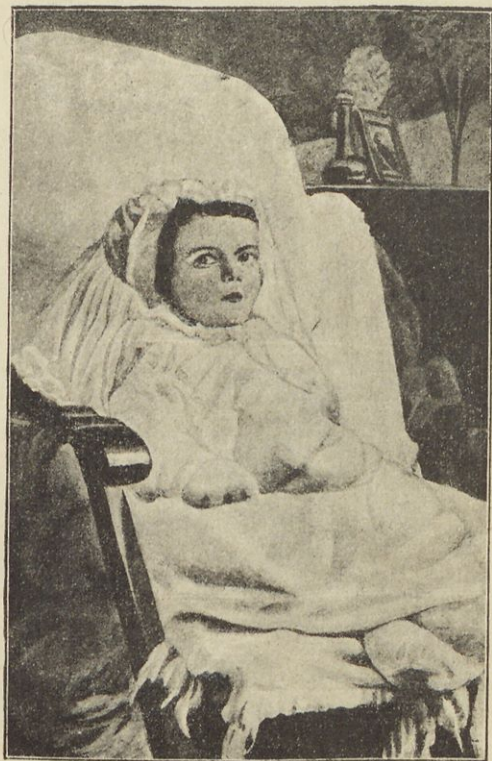
V GORICI 1914.

Natisnila „Narodna Tiskarna“.

Samozaložba „Cvetja“.

Mala Lenčica
v obleki svojega prvega sv. obhajila.

Mala Lenčica od Svetega Boga.

Zgodba nekega svetega otroka na Irskem.

Poslovenil

P. VINCENCIJ KUNSTELJ

r. m. b.

Iz XXX. tečaja

„Cvetja z vertov sv. Frančiška“.

○ ○ ○

V GORICI 1914.

Natisnila „Narodna Tiskarna“.

Samozaložba „Cvetja“.

Št. 3901

IMPRIMAZUR.

Knezoškofijski ordinariat.

v Gorici, 5. oktobra 1914.

† **Frančišek Borgia**
knezoškof.

Št. 940

IMPRIMAZUR.

Ljubljana 24. sept. 1914.

Fr. Angelus Mlejn
Min. Prov.

94596

Spis je dovoljen prevod iz nemškega
P. Hildebranda Bihlmayer-ja O. S. B., re-
vidiran po angleškem izvirniku.

Ponatisek ne dovoljen.

D 3465/1949

Kazalo.

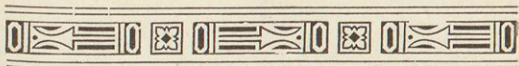
Stran

1. Otroško pisemce Svetemu Očetu ob
enem z odgovorom nanje 1
2. Pri vratih otroškega doma 8
3. Mala Lenčica prvi dan v otroškem domu . 11
4. Kako serčno je mala Lenčica solze
premagovala 13
5. Kako je mala Lenčica dobila nove čre-
vlje in erdeče nogovice, ki jih je morala
kmalu nazaj dati 16
6. Kako je mala Lenčica s priserčno ske-
sano molitvico zadostila za majhino
svoje glavnost 18
7. O nesreči, ki je zadela malo Lenčico
pri igranju 20
8. Kako je ena sestra postala jetnica male
Lenčice 24
9. Kako je mala Lenčica začela častiti
Jezusčka 22
10. Kako je hotela mala Lenčica z Detetom
Jezusom nekaj zamenjati 10
11. Kako je mala Lenčica točila bridke solze
sočutja nad ubogim Svetim Bogom na
križu 24
12. Zakaj je imela mala Lenčica sočutja
tudi sè svetim Bogom v tabernakeljnu . . 25
13. Kako je mala Lenčica ljubila cvetlice . . 27

14. Kako se je mala Lenčica skušala hval-
ležno skazovati 28
15. Kako je mala Lenčica prejela od Deteta
Jezusa eno cvetlico 29
16. Kako je mala Lenčica takoj vedela, če
je kedo Boga v svetem obhajilu prejel
ali ne 30
17. O tihem in junaškem terpljenju male
Lenčice 32
18. O skrivnostnem obisku Svetega Boga
pri mali Lenčici 34
19. S čem si je mala Lenčica svoje velike
bolečine lajšala 37
20. O njeni pobožnosti in spoštljivosti pri
molitvi svetega rožnega venca 38
21. Kako je postala mala Lenčica vojščak
Svetega Boga 39
22. O priserčnem hrepenenju male Lenčice
po Svetem Bogu v zakramentu 41
23. Kaj se je mala Lenčica izmislila, da bi
prejela vsako jutro poljub in pozdrav
od Svetega Boga 43
24. Kako se je mala Lenčica nekega jutra
veselila Svetega Boga, zvečer pa prav
bridko jokala 44
25. Kako je strogi poskušaji sledilo veselo
poročilo in noč brez spanja 47
26. Kako je bilo male Lenčice hrepenenje
vpokojeno in je Sveti Bog prišel v nje
šerco 49

27. Kaka darila ja prejela mala Lenčica od
Svetega Boga, in kako je postala Mari-
jin otrok 53
28. Kako je bila mala Lenčica s poslednjim
oljem ter kruhom močnih uterjena za
junaško marterništvo 55
29. Kako čudovito je mala Lenčica napre-
dovala v težki čednosti poterpežljivosti . . 58
30. S kako ginljivo ponižnostjo je mala
Lenčica obžalovala in priznavala svoje
napake 60
31. O male Lenčice rahločutnem sercu . . . 61
32. O male Lenčice posebni ljubezni za belo
barvo, in zakaj enkrat ni odnehala,
dokler jo je sestra oblekla v njeno belo
oblačilce 62
33. Kako je dala mala Lenčica neki sestri
kratek, pa globok ter čudovito lep
nauk in odgovor 64
34. Kako je mala Lenčica na sveti večer
pripravila posteljico za Svetega Boga . . 65
35. Kako je mala Lenčica na sveti večer
mej polnočnico prejela Dete Jezusčka . . 66
36. Kako je mala Lenčica v sveti božični
noči dala prižgati svečice za Dete Jezusa . . 70
37. O na videz žalostnem, v resnici pa ven-
der veselem začetku novega leta 71
38. Kako je mala Lenčica neki sestri oblju-
bila, da ji bode poslala cvetic iz ne-
beškega verta Svetega Boga, in kako
je svojo besedo deržala 73

39. Kako je mala Lenčica spoznavala skrivne sklepe Svetega Boga 74
40. Kakov je bil Sveti Bog videti in kakov ne, ko se je prikazal Lenčici 77
41. Kako je mala Lenčica enkrat dala pobožnemu duhovniku blagoslovljeno vodo in blagoslov 78
42. Kako je malo Lenčico neko noč prišla huda lakota po Svetem Bogu in kako je bila potolažena 79
43. Kako se je Lenčica odpravljala v nebesa . . . 81
44. Kako je mala Lenčica opomnila sestro, naveličano življenja, na dolžnosti, ki jih ima izpolniti 82
45. Kako je mala Lenčica vmirajoč prepevala vesele pesmice in čutila, da se bliža Svetemu Bogu 83
46. Kako je zletela male Lenčice nedolžna dušica na svečnico l. 1908 domov v nebesa 84
47. Kako je bilo truplo male Lenčice v beli obleki prvega svetega obhajila v kapeli na oder položeno in nato na pokopališče spremljeno 86
48. Kako so čez eno leto grob male Lenčice odperli in našli njeno truplo nestrohnelo 88
49. Kako je bilo telo male Lenčice preneseno na samostansko pokopališče, kjer se je zgodilo že več čudežev 90
50. Na grobu male Lenčice 91

1. Otroško pisemce Svetemu Očetu ob enem z odgovorom nanje.

Nekaj mesecev potem, ko so Sveti Oče papež Pij X. osrečili otroke z določbo o zgodnjem prvem sv. obhajilu, so dobili v Rim v Vatikan prav ginjaivo pisemce. Prišlo je z Irskega, iz velikega obertnijskega in pristaniškega mesta, ki se imenuje Kork. Ondi vzgajajo na bližnjem »Nedeljskem studencu« (Sunday Well) sestre od Dobrega Pastirja uboge deklice. Pismo je bilo to-le:

»Ljubi Sveti Oče!

Me, male iz Št. Finbarjevske obertne šole, združene hvalimo ljubega Boga, ker Vas je razsvetlil, da ste izdali določbo o prvem sv. obhajilu. Nikedar ne bomo nehale za Vas moliti in prositi hočemo ljubega Boga, da Vas sprejme v Svoje Sveto Serce.

Čudovito darilo, nam malimodeljeno, da moremo v zgodnji mladosti prejeti sv. obhajilo: to je za nas vir takega veselja, da se derznemo pričujoče zahvaljno pisemce Vaši Svetosti pisati.

Pogosto bi rade vedele, ali ste Sveti Oče že tudi kaj slišali o naši ljubi mali Lenčici, ki je prejela Svetega Boga, ko je imela štiri leta in tri mesece. Prosila je tako pogosto za Svetega Boga, da ji naš dobri škof niso mogli prošnje odreči, in tako je prejela sveto obhajilo 6. decembra 1907. Me smo bile vse v cerkvi pričujoče in smo pele prvega sv. obhajila pesem. Ljubi Sveti Oče! Me smo bile žalostne, da niste bili tukaj ta dan; spoznali bi bili, kaka čutila so nas navdajala, ko smo videle, kako je tako majhin otrok Svetega Boga prejel, prav tako, kaker bi bil odrasla oseba, in kako se je njen obrazek od ljubezni ves svetil.

Preden je umerla, je prejela še eden in tridesetkrat sveto obhajilo. Ne-

kajkrat je je darovala za našega Svetega Očeta in za Cerkev. Vsaki dan je molila za Vas, ljubi Sveti Oče, ter za vse potrebe naše svete Cerkve.

Sveti Bog in sveta mati božja sta prišla ponjo 2. febr. 1908.

Me smo ponosne, da se vzgajamo v tisti šoli, kjer je ona živela in umerla. Me molimo k nji za vse, kar potrebujemo, in skoro vselej je pripravljena vslišati naše molitve.

Zdaj je ravno leto, odkar smo pri večerni molitvi začele devetdnevnic, da bi nam sprosila velik čudež, da bi namreč za svoje male součenke in za vse otročiče po vsem svetu sprosila veliko milost, da bi tudi oni prejeli sveto obhajilo, ko bi bili približno toliko stari, kaker ona takrat.

Ali morebiti ni prav, če verujemo, da je bila določba o prvem obhajilu na njeno priprošnjo izdana in da se imamo zahvaliti me in vsi otročiči za to ugodnost naši ljudi mali Lenčici?

Če ni napačno tako misliti, bomo presrečne, ljubi Sveti Oče, ako naredite našo malo rožico za svetničico, malo svetničico otroškega obhajila.

Naša mala Lenčica je imela cvetlice zelo rada in posebno vijolice. Zato jo nekateri imenujejo »malo vijolico najsvetejšega zakramenta«.

Ljubi Sveti Oče, me Vam ne moremo povedati vseh čudovitih reči o naši mali Lenčici, pa gotove smo, da so naše matere shranile vse njene besede.

Vsem nam je znano, kako je hrepenela po Svetem Bogu in kako ga je prejela, in zdaj je prosila, da tisti Bog pride tudi k nam, in tudi me smo ga prejele. O gotovo, ona je mala vijolica najsvetejšega zakramenta!

In zdaj, ljubi Sveti Oče, Vas prosimo odpuščanja, da smo Vam vzele toliko Vašega dragega časa! ker smo Vas prosile brati to dolgo pismo. V duhu pokleknemo k nogam Vaše Svetosti in prosimo posebnega blagoslova za

vse v tej hiši ter za vse otroke na Irskem in za deželo, kjer je rastla ta mala cvetlica, ljubo staro Irsko.

Našemu ljubemu Svetemu Očetu

od otrok Št. Finbarjevske šole.«

V pisanju, pridejanem temu priserčenemu pismu samostanskih šoljskih otrok, omenja škof Korški, da je pismo »popolnoma njih lastno delo«. Nato nadaljuje:

»Mala Lenčica, ki o njej pišejo, je bila popolnoma nenavaden otrok. Od malega slabotna, nekoliko gerbasta ter skoro vedno bolehana, je bila že od svojega tretjega leta na dalje od Boga čudovito razsvetljena. Na poseben način jo je vleklo k najsvetejšemu aljtar-skemu zakramentu. Imela je navado prositi svojo postrežnico, da jo je nesla v kapelo. Ondi je ostajala dolgo kaker zamaknjena v pričujočnosti »Svetega Boga«, kaker je imenovala Zveličarja. Če je ni bilo mogoče prinesiti v kapelo, je prosila postrežnico, naj pride vsako

jutro po svetem obhajilu k nji in jo poljubi. Njenemu gorečemu hrepenenju po »Svetem Bogu« sem mislil, da moram vstreči in sem ji dovolil sveto obhajilo prejeti. To je storila še večkrat, preden je umerla. Po svetem obhajilu je ostajala po več ur zatopljena v molitev, in če jo je postrežnica vprašala, kaj vendar dela, je odgovorila, da se pogovarja »sè Svetim Bogom«. Do tu pismo škofa Korškega.

Kaker je bilo že naprej vedeti, so brali Sveti Oče s priserčnim veseljem in ginjenjem ljubeznivo pisemce otrok. Takoj so vzeli pero ter napisali lastno-ročno sledeči odgovor:

»Ljubljenim šoljskim otrokom pri sestrah od dobrega pastirja v Korku priserčno voščilo h čutilom zveste ljubezni v njihovem pismu do našega zveličarja Jezusa Kristusa v najsvetejšem evharističnem zakramentu, kaker tudi najtoplejša zahvala za njihovo molitev za sveto katoliško Cerkev in za Nas! Da bi le tudi vedno tako dobri

ostali kaker njih mala tovarišica Lenčica, ki je bila že ko otrok v nebesa poklicana, kjer za vas vse moli, za srečo vaših družin, za sestre, vaše ljubljene učiteljice, za vaše predstojnike ter posebno za vašega vse časti vrednega škofa. S to željo podelimo vsem imenovanim iz serca radi apostoljski blagoslov.

Papež Pij X.

Iz Vatikana 24. novembra 1910.«

Če tudi Sveti Oče otroško priproste želje »to nebeško rožico za sveto razglasiti« sami še niso mogli izpolniti, smemo vendar v pomenljivih besedah, ko pravijo o mali Lenčici, »da je bila že ko otrok v nebesa poklicana,« morebiti videti rahel migljaj, ne brez veselega upanja v to, kar ima priti.

Za zdaj obrnimo pogled v oni blagoslovljeni vert božji, ki je v njem »vijolica najsvetejšega zakramenta« tako prijetno dišala in cvetela.

2. Pri vratih otroškega doma.

Glasno je zapel nekega sončnega majnikovega dne 1907 zvonec otroškega doma na Nedeljskem studencu. Dva uboga otroka sta stala zunaj: ble-da, večja deklica z malo, skoro pro-zorno nežno sestrico temnih oči ob ro-ki. Rešujoča skerb jih je bila sem pri-peljala. Vrata so se odperla in prijazna sestra vratarica je obe mali kaker mati ljubeznivo sprejela.

Papirji, ki sta jih otroka prinesla seboj, so povedali, da sta iz uboge, dobre družine, ki ni imela družega po-sestva kaker zvesto udanost katoliški veri, ki je izza stoletji britko silo Irske preživela. Oče, Viljem Organ, je bil de-lavskega stanu. Poleti 1896 je bil vzel za ženo pridno dekle Marijo Aherne iz mesta Portlaw v grofiji Waterford. Njiju zakon je bil blagoslovljen z mno-gimi težkimi križi, in velikim pomanj-kanjem; uboštvo in domače skerbi so stiskale družinico. Eno leto po ženitvi

se je oglasil naš Viljem Organ k vojakom ter bil dan h terdnjavskemu topništvu v Waterfordu. 1905 je bil predstavljen v Spajk (Spike), terdnjavo na otoku korškega pristanišča. Tje se je preselil sè svojo družino. Bog mu je bil dal namreč v zakonu štiri otroke, dva dečka, Tomaža in Davida, in dve deklici, Marijo in Heleno. Najmlajša navadno mala Lenčica (Little Nellie) imenovana, je bila rojena 24. avgusta 1903 v Waterfordu, kjer je prejela nekaj dni pozneje sveti kerst. Skerbna mati je delala noč in dan za telesno dobro svojih otrok. Njena največja skerb pa je bila ta, da bi vsejala v mlada srca seme pobožnosti in čednosti. S tiho žalostjo pa je opazovala, kako je njeno zdravje, ki ni bilo nikedar terdno, čedalje bolj pešalo. Vender se je junaško vpirala bolezni; v skerbi za srečo svojih otrok je pozabila svoje lastne bolečine.

Prišlo je leto 1907. Tedaj je naredil Bog konec njenemu hiranju ter jo vzel

h sebi. Jokaje je spremljala mala Lenčica z bratoma in sestro svojo mertvo mater na tiho pokopališče.

Stanovske dolžnosti niso dovolile očetu, da bi se bil posvetil vzgoji svojih nedoraslih otrok. Dobri ljudje so zato z njegovo vednostjo poskerbeli, da so bile male sirote sprejete v verske zavode za vzgojo. Tako ste prišli desetletna Marija in njena sestra Lenčica k vratom otroškega doma pri sestrah Dcbrega Pastirja na Nedeljskem studencu.

Takoj so poklicali bolniško strežnico, gospodično Hall, da preišče in sporoči, kakega zdravja ste novi gojenki. Spoznala je, da imate obe oslovski kašelj. Kazalo je torej, da je treba zdravniškega sveta.

Zdravnik je prišel, preiskal otroka ter odločil, da ju morajo prepeljati v bolnišnico. Poslali so torej po okrajni bolniški voz.

Mej tem je začela mala Lenčica britko jokati, kaker bi terpela silne te-

lesne bolečine. Njeno slabotno telo se je vse treslo od hudega oslovskega kašlja. Postrežnica, ki je ostala pri otrocih, da bi ju varovala, jima ponudi nekaj kroglic zoper kašelj. Mala Lenčica jih je mej solzami smeje se hvaležno vzela, vendar zahtevala, da tudi postrežnica eno vzame. Nato jih je nekaj dala svoji sestri in bila popolnoma zadovoljna z malim številom, ki ji je ostalo.

Kmalu nato je prišel bolniški voz in odpeljal obe mali bolnici v okrajno bolnišnico.

Ondi ste ostali mala Lenčica in njena sestra dolgih deset tjednov. Sestre, ki oskerbujejo ondotno bolnišnico, in tudi zdravniki so na vso moč skerbili za nji.

3. Mala Lenčica prvi dan v otroškem domu.

20. julija ste bile obe sestrici poslani nazaj na Nedeljski studenec h se-

stram Dobrega Pastirja. Njiju zdravje se je bilo zboljšalo; ali še zmirom ste bile blede in slabotne. Radovedno so ju obstopili drugi otroci in pozdravljali. Kmalu ste jim Marija in Lenčica v otroški priprostosti vse zaupali in druge njima. Tudi pri večerji ste ostali sè svojimi tovarišicami prav srečni v novem domu. Kmalu po večerji so ju spravili v posteljo. Za Lenčico je bila pripravljena otroška posteljica v spalnici za večje deklice.

Naslednji dan, bila je nedelja, so jo peljali h sveti maši v samostansko kapelo. Obhajali so ravno praznik sv. Marije Magdalene, varihinje reda Dobrega Pastirja. Mež sveto mašo je pel zbor otrok nekaj cerkvenih pesmi imenovani svetnici na čast. Ko je Lenčica zaslišala glasove orgelj, se je obernila nazaj, položila svoje ročice na herbtu skupaj, uperla svoje velike crjave oči na orglavca ter vsa zamaknjena poslušala godbo. Druge deklice so opazile nenavadno obnašanje male tovarišice

in so se pozneje mej počitkom smejale ter govorile o tem. Tedaj se je v nepokvarjeni duši male Lenčice zbudila prav posebna ljubezen za vse, kar je velikega in lepega.

To prvo jutro so tudi opazili, da otrok prav malo je; zato so se sestre znova začele bati za zdravje male Lenčice. Po zajterku so jo peljali v lični višnjevi oblečici sirotic na obisk h sestri Magdaleni, ki so njen god otroci sè samostansko družino praznovali. Mala Lenčica je stopicala po hodniku z razprostertima ročicama, káker bi se bala, da pade. Dobra strežnica ji je zato prišla na pomoč, vzela jo je v roke in posadila na okno, da bi malo počivala. Prijazno se je pogovarjala ž njo: ponudila ji je eno jagodo. Ali Lenčica se je branila: »Vgriznite vi enkrat,« je rekla, »pa bom potlej še jaz.«

4. Kako serčno je mala Lenčica solze premagovala.

Od tedaj nadalje se je vdeleževala: mala Lenčica vsakdanjega življenja.

svojih mladih tovarišic. Po svoji prikupljivi, otroški naravi je bila kmalu vseh ljubljenska. Tudi je bilo, kaker da gre od nje neka skrivna moč, ki so jo čutili otroci in sestre, ali njenega vira do zdaj ni bilo moči vgeniti.

Že od začetka se je kazala sestra Immakulata, ki je imela v oskerbi otroško obleko, posebno zavzeto za malo Lenčico. Hotela je spoznati njeno naravo in serce. Zato je sklenila skerbno opazovati razvijanje značaja svoje varčevke. Lenčica, tako je rekla sama pri sebi, je izredno razumno dete polno nežne ljubezni in velikodušnosti, ali vender se včasih pokažejo na nji znamenja terme in svojeglavnosti. Mala stvarca je večkrat začela močno jokati, posebno kedar je morala tiho sedeti. Sestra je imela to v začetku za znamenje svojeglavnosti ter je mislila, da je nje dolžnost popravljati to napako.

Ali pozneje so prišli na to, da je imela Lenčica herbtenco zelo sključeno. To ji je moralo delati hude bolečine,

kedar je imela mirno sedeti; vendar junška mala nikedar ni tožila, ko je terpela posebno hude bolečine, celo pogosto se je trudila, da je zaderžala solze. Še le pozneje, ko je deklica, ki je imela v spalnici poleg Lenčice svojo posteljo, pripovedovala, kako otrok večkrat celo noč prejoka, še le tedaj so prišli na to, koliko je mala ubožica morala terpeti.

Prenesli so jo torej v bolniško izbo, kjer se je moglo vedno paziti na njo. Tukaj je spala bolj mirno ter bila zato zjutraj tudi bolj čversta in vesela. H zajterku je niso več puščali z drugimi otroci v skupno obednico, temuč je dobivala v bolniški izbi skledico mleka s kruhom. Navadno je ondi delila svoj zajterk z malo černo mačico, ki jo je jako rada imela in tudi mačica ravno tako njo.

---

5. Kako je mala Lenčica dobila nove črevlje in erdeče nogovice, ki jih je pa morala kmalu nazaj dati.

Naslednjo soboto je kupila sestra za Lenčico par lahkih črevljev, ker so bili navadni, kaker so jih nosile gojenke, za njene nežne nožice preterdi in pretežki. Tudi majhine erdeče nogovičice ji je bila naredila in v nedeljo je bila Lenčica, vsa belo oblečena, v svojih erdečih nogovičicah in novih čreveljčkih jako prijetna videti. Vse je bilo prevzelo skrivnostne moči te nežne unanosti. Žar njenih velikih, erjavih oči je pričal o terdnem, za njena leta nenavadnem značaju.

V pondeljek se je Lenčica spet pokazala v svojih erdečih nogovičicah in ličnih čreveljčkih, za kar so jo njene male tovarišice zelo občudovale. Skozi nekaj ur je bila prav zadovoljna in igrava, ali zatem je prišla sprememba, postajala je bolj in bolj nemirna in nazadnje se je spustila v silen jok. Sestra

jo je zastonj skušala vtešiti; ker je pa vedela, kako rada ima nove čreveljčke in nogovice, ji je zažugala, da jih ji bo vzela in bo morala spet stare obuti, ako ne bo pridna. To je bilo preveč. Lenčica je jokala bolj britko, kaker kdaj prej. Čreveljčke in nogovičice so ji torej sezuli in poslali po stare. Mejem jo je sestra natanko opazovala in videla je, da se dete ne le ni branilo, temuč je pri sezuvanju še samo pomagalo.

Čez nekaj minut prileze Lenčica počasi h sestri in pravi: »Mati, žal mi je.« To prostovoljno obžalovanje tako mladega otroka je dobri sestri tako genilo serce, da je vzela dete na ročaj in je objela z ljubeznijo.

Naslednje dni je bila videti mala Lenčica vesela in zadovoljna. Le včasih, če ji je sestra velela, naj mirno sedi, so se ji zasvetile solze v očeh. Sestra, ki tedaj še ni vedela, kaj je bilo vzrok prej omenjenemu hudemu joku, se je veselila, ko je videla, kako se je

njena ljubljenska trudila, da premaga nagon, ki se je nevedoma grajal ko napaka.

6. Kako je mala Lenčica s priserčno skesano molitvico zadostila za majhino svojeglavnost.

Nekega večera je bila Lenčica z drugimi otroci na igrališču. Ko je zvonilo Angelj Gospodov, so otroci skupno molili in se nato jeli odpravljati domov k večerji, Lenčica pa ni kazala volje, da bi pustila igranje. Njene male tovarišice so jo priganjale, naj se podviza; če ne, ne bo dobila nič jesti. Lenčica se ni dala pregovoriti. Zdaj so storili drugi otroci kaker da gredo proč, pa so se le skrili za nekim drevesom. Pričakovali so, da bo mala, ko bo videla, da je sama, začela jokati, toda glej: igrala se je mirno dalje ter hodila sem ter tja po klinih lestvice, ležeče na tleh in zraven veselo pela. Slednjič so morale druge deklice svoje skrivališče

popustiti, da so jo prisilile iti ž njimi domov.

Drugi dan jo je postrežnica, gospodična Hall, rahlo pokarala. »Lenčica,« ji je rekla, »ti imaš biti priden otrok in mi nimaš drugih deklic zaderževati, kedar je čas iti k večerji!«

»Saj bi bile lahko šle, če so hotle!« je odgovorila Lenčica, »saj so tudi šle in so mene čisto samo pustile!«

»Pa,« je nadaljevala postrežnica, »ali ti ni žal, da si jih zaderževala?«

»Da, žal mi je!«

»Tedaj povej ljubemu Bogu, da ti je žal.«

V tistem trenutku je bila Lenčica na kolenih in to je bila njena otročja molitvica: »Sveti Bog, žal mi je, zelo žal, da sem deklice zaderževala od večerje. Odpusti mi! Naredi me pridnega otroka in blagoslovi mene in moje matere!«

7. O nesreči, ki je zadela malo Lenčico pri igranju.

Nekega jutra mej šolo so dali Lenčici, ki je bila ravno malo nemirna, nekaj debelih jagod rožnega venca, da bi se igrala ž njimi. Po otroški navadi je dela eno v usta in ko je genila, ji je ušla v gerlo. Te, ki so hitele na pomoč, so videle, da je dete komaj dihati moglo. Postrežnica, ki je bila takoj poklicana, je nesla otroka iz šolske izbe. Mej potjo sreča eno izmej sester, ki se ji Lenčica verže v naročje, ali ne krič, ne tožba ne pride z njenih ustnic. Nesli so jo v bolnišnico Najsvetejšega Serca, majhino poslopje na samostanskih tleh, ki služi za osamljenje nalezljivo bolnih. Ondi se je naposled posrečilo jagodo izleči.

Perve dni po tej nesreči je bila mala Lenčica zelo slaba. Zato so znova poklicali zdravnika, ki jo je natančno preiskal. Njegova končna sodba je bila vznemirljiva. Bacili strašne bolezni, ki

je njeno mater v grob spravila, so se bili lotili tudi že tega malega telesca. V malo dneh je postalo še hujše, tako da zdravnik ni dal nobenega upanja več.

8. Kako je ena sestra postala jetnica male Lenčice.

Nekega večera, ko se je čutila mala bolnica prav slabo, zaželi po častiti materi prednjici in sestri Immakulati. Obe ste hitele takoj v bolniško izbo. Lenčica je bila vsa vesela, in ko se je sestra nagnila čez njeno posteljico, ji je ovila svoji ročici okoli vrata, jo potegnila prav k sebi in jo dolgo terdno držala ter objemala pri tem z ročicama križ, ki ga je imela redovnica na persih. Za sestro seveda ni bilo prijetno, ko se je morala tako ključeno držati, ali vedela je, da bi vsaka sila zdravju male bolnice škodovala, torej je potrpela. Še le po dolгих prošnjah in poganjih je spustila Lenčica svojo jetnico. Sestra je bila vsa ginjena tega silnega

objemanja male sirote. Še le pozneje se je spomnila, kako je Lenčico večkrat opominjala in jo tudi, seveda rahlo kaznovala. Ali ni bilo torej njeno ljubeznivo obnašanje tako rekoč zagotovilo, da ni nič grenke nevolje ostalo v sercu občutljivega otroka?

9. Kako je mala Lenčica začela častiti Jezuščka.

Ko je Lenčica še na postelji ležala v bolnišnici Najsvetejšega Serca, je zbujal njeno radovednost majhin altarček, ki je stal na njem kip praškega Jezuščka. Strežnica ji je razložila, da je ta kip podoba našega Gospoda, ko je bil otrok. Postrežnica ji je nato povedala zgodbo o rojstvu Kristusovem ter o njegovi veliki ljubezni do nas. Dete je poslušalo z vidnim navdušenjem in potem vedno imelo svoje veselje nad »zgodilo o Svetem Bogu, ko je bil majhin otrok.«

Ko so ji rekli, naj bi se vdeležila desetdnevnic na čast svetemu Jezuščeku, da bi ji bilo kmalu zopet boljše, je priterdila vsa vesela. Proti koncu te pobožnosti se ji je v resnici nekoliko zboljšalo, tako da so ji mogli dovoliti, da je bila nekaj ur čez dan po koncu.

Lenčica je bila globoko ginjena, ker ji je Bog dal tak odgovor na njeno molitev in, ko je kmalu nato njena strežnica lahko obolela, pokliče Lenčica eno stariših deklic h sebi in pravi: »Ti, pojdi in prinesi mi Svetega Boga! Postavi ga poleg mene tukaj na stol! Jaz ga bom prosila, da mamico ozdravi. On je tudi meni pomagal; saj veš!«

S tem se je začela male Lenčice pobožnost k detetu Jezuščeku. Kolikerkrat je od tedaj šla mimo kipa ali podobe Zveličarja Deteta, se je ustavila ter ga prosila vsega, kar je najbolj želela.

---

10. Kako je hotela mala Lenčica z Detetom Jezusom nekaj zamenjati.

Občevanje z Detetom Jezusom je prišlo kmalu v sveto zaupljivost.

V neki izbi je stal kip naše Ljube Gospe z Detetom Jezusom v naročju. Nekega dne pride Lenčica tja, in doteknivši se krogle sveta, ki jo je Dete držalo v svojih ročicah, reče: »Če mi daš Ti svojo žogo, Ti dam jaz svoje male črevljčke.«

»Ali Lenčica,« pravi strežnica, »te vender ne moreš dobiti!«

»On mi jo lahko da, če hoče!« — odgovori Lenčica zaupljivo.

14. Kako je mala Lenčica točila brítke solze sočutja z ubogim Svetim Bogom na križu.

Nekedaj je hotela gospodična Hall opraviti križev pot in pri tem je nosila Lenčico na róčaju. Otrok je upiral svoj resni, začudeni pogled na razne podo-

be terpljenja. Ko je prišla do postaje križanja, postane Lenčica nemirna.

»Zakaj so vender to storili?« vpraša s tresočim glasom. Strežnica ji na kratko razloži, da »je Sveti Bog hotel terpeti za naše grehe.«

»Ali zakaj je pustil, da so mu storili hudo?« sprašuje otrok dalje. »Saj bi jih bil lahko ustavil —!«

Gospodična Hall vzame dekličko vstran in ji razloži koliker mogoče priprosto dobroto Kristusovo do nas ter ji pove, kaj je on vse prestal za nas v svojem britkem terpljenju.

Lenčica je poslušala s priserčnim sočutjem, in ko je strežnica končala zgodbo o Kalvariji, so se dekletcu vlile solze in ihtoč je zaklicalo: »Ubogi Sveti Bog! Ubogi Sveti Bog!«

12. Zakaj je imela mala Lenčica sočutje tudi sè Svetim Bogom v tabernakelju?

Ako je Lenčičina bolezen dopuščala, jo je nesla strežnica včasih na vert.

Mej potjo je navadno obiskala samostansko kapelo. Lenčica se je že naprej tega veselila; vedela je namreč, da je to »hiša Svetega Boga, kamer ljudje gredo, keder bi radi govorili ž njim.«

»Nekega dne,« tako piše častita mati prednjica, »sem srečala gospodično Hall, ko je ravno z malo na ročaju prišla iz kapele. Jaz se vstavim in vprašam: »No, kako je denes detetu?« Namesto odgovora ovije Lenčica svoje roke okoli mojega vratu. V tem trenutku sem imela občutek, kaker da gre duh svetosti od otroka, kar prej nisem opazila.«

Kljubu otroškim letam je Lenčica že zapopadla, da je Bog v tabernaklju pričujoč. Skrivnost o pravi pričujočnosti božji je bila naredila očitno globok vtisek na njeno mlado dušico.

Enkrat je, ko je bila v kapeli, vprašala strežnico: »Zakaj je vender Sveti Bog zapert v ti mali hišici?« Strežnici ni bilo lahko razlagati, da je pričujoč pod zakramentnimi podobami. Ali, ka-

ker je bilo videti, je Lenčica vender umela. Veselila se je, da »Sveti Bog v mali hišici vender ni stisnjen.«

13. Kako je mala Lenčica ljubila cvetlice.

Pri svojih sprehodih po vertu, ali sè strežnico, ali s kako sestro, je kazala mala Lenčica tudi posebno ljubezen do cvetlic. Rekla je navadno, »da je Sveti Bog vender jako dober, ker nam daje tako lepe cvetlice.« Pogosto je tergala marjetice na samostanskem pokopavališču, in sicer ravno na tistem mestu, kjer zdaj njeno telo v grobu počiva. Dala jih je tedaj navadno sestri za na altar. Še zdaj je pri otrocih v samostanski šoli mična navada, da tergajo marjetice »za Svetega Boga«, po zgledu njih ljube Lenčice.

Ko je enkrat prišla sè sprehoda domov, se je ustavila Lenčica pred kipom najsvetejšega Serca Jezusovega, ki stoji na čelu v zidu male bolnišnice.

Tedaj opazi, da je nekaj cvetlic okoli kipa zvenelo in da so bile druge že celo mertve.

»Glej vender te vmazane cvetlice tu,« pravi, »te treba s poti spraviti.«

In še dolgo potem, ko je bila že tako slaba, da ni mogla več posteljice zapustiti, je večkrat vprašala častito mater prednjico, če »so se vzele vmazane cvetlice proč od kipa Svetega Boga.«

14. Kako se je mala Lenčica skušala hvaležno skazovati.

Skozi dva meseca je ostala mala bolnica v bolnišnici Najsvetejšega Serca. Strežnica gospodična Hall je večkrat za dobro spoznala tudi čez noč ostati pri nji. Lenčica se ji je skušala po otročje hvaležno skazovati.

»Sveti Bog mi je vzel mojo mamico,« je rekla, »pa mi je dal vas, da bi mi bila mamica.«

Nato je stegnila svojo drobno ročico skozi ograjo svoje posteljice, da je

prijela svojo »mamico« za roko in jo stiskala z ginljivo nežnostjo, dokler so mali persti polagoma odjenjali, ko je otrok zadremal.

15. Kako je mala Lenčica prejela od Deteta Jezusa eno cvetlico.

Mej tem ko je njeno slabotno telo vsled potuhnjene bolezni počasi hiralo, odpirala sta se njeno serce in duša vedno bolj ljubezni božji in luči njegove milosti.

Največjo skerb je imela za mali aljtarček deteta Jezuščka poleg svoje posteljice. Večkrat je prosila svežih cvetlic in olja za lampico, ki je gorela pred kipom.

Nekega dne je šla deklica, ki je imela paziti na Lenčico, kedar je gospodična Hall druge svoje bolnike obiskovala, v sosedno izbo po nekem opravku. Kar zasliši neko gibanje in se zato hitro verne, ne da bi si bila mogla misliti, da bi bila utegnila Lenčica iti z

postelje. Kako se je začudila, ko vidi otroka s cvetlico v roki, kako se zastonj trudi, da bi spet splezal nazaj v svojo posteljico.

»O ti poredni otrok!« zakliče deklica v jezi, »čakaj, povem materi, ko pride, da si eno cvetlico vkrala.«

Pervi trenotek Lenčica ni dala odgovora, le k sebi je stiskala cvetlico. Nato je mirno rekla, da je aljtar njen. Ali pozneje, ko ste bile s postrežnico same, je priznala: »Mamica, žal mi je, da sem cvetlico vzela. Ali govorila sem sè Svetim Bogom, in on mi je cvetlico dal. On je to storil, mati —!«

16. Kako je mala Lenčica takoj vedela, ali je kedo Boga v svetem obhajilu prejel, ali ne.

V duši tega otroka se je zdaj razvila, kaker je bilo videti, izredna sposobnost, da je nekako slutil in čutil pravo pričujočnost Zveličarjevo v najsvetejšem zakramentu. Ta skrivnostni

dar gledanja, razločevanja, ali kaker bi se mogel drugače imenovati, je vzbujal tedaj čudenje in res ga ni moč drugače prepričavno razjasniti kaker v luči poznejših dogodkov.

Prej omenjena deklica je vsako jutro zgodaj vstala, da je šla h sveti maši in prejela sveto obhajilo. Neki dan je vstala kaker po navadi, ni pa šla v kapelo, temuč je ostala v kuhinji tiste bolnišnice. Morda ji ni bilo dobro, ali se ji ni zdelo prav, da bi malo bolnico samo pustila. Ko je torej prišla nazaj k Lenčici, se je zelo zavzela, ko je zaslišala iz njenih ust: »Ti nisi prejela Svetega Boga! To bom materi povedala —!«

Deklica je slutila, da je otrok utegnil slišati, kako je v kuhinji sem in tja hodila. In kaj se je zmislila, da bi malo Lenčico skušala? Drugikrat je šla glasnih korakov do hišnih vrat, odperla zapah in nato vrata spet zaperla ter naredila prav tako, kaker bi tela iti h sveti maši. Potem je sezula črevlje in

se za časa svete maše koliker se da tiho zaderžala v kuhinji.

Ko je pozneje spet stopila v Lenčičino izbo, je naredila popoinoma nedolžen obraz.

Otrok pa je vperl svoje skušajoče oči v dekličino obličje. Nato, očitno užaljen, ponovi zopet iste očitajoče besede:

»Ti Svetega Boga denes nisi prejela —!«

»Kako vender moreš to vedeti, sercece?« odverne presenečena deklica. »Ali mar nisi slišala, kako sem vrata zaperla?«

»Nič ne dé!« odgovori Lenčica. »Jaz vem, ti Svetega Boga nisi prejela —.«

17. O tihem in junaškem terpljenju male Lenčice.

Ob koncu septembra se je Lenčičina bolezen zelo shujšala. Zato so jo prenesli iz koče Najsvetejšega Serca v

čedni mali oddelek znan ko »šolska bolnišnica«, kjer jo je deklica, odločena ji za postrežbo, s priserčno ljubeznijo sprejela.

Lenčica je jedla zelo malo ter veliko terpela za žejo. Skušali so jo pripraviti, da bi jedla; ali če tudi je storila, kar je mogla, da bi vstregla, je vendar sedela cele ure sè svojo skledico juhe v rokah in je zastonj skušala povžiti eno žlico. Če so jo vprašali po vzroku, je odgovorila, da jo boli vrat. Kmalu je prišel zdravnik ter ji preiskal vrat, pa ni našel nič posebnega.

Nekaj tjednov pozneje, ko je gospodična Hall mali bolnici z neko razkuževalno tekočino usta spirala, je opazila, da se ji je en zob zarastel v korenino jezika. Ni bilo lahko izdreti ga. Ko se je slednjič posrečilo — lahko si mislimo, kako je to moralo boleti! — je Lenčica vskliknila zmagoslavno: »Kaj ne, mamica, da me je bolel vrat!« In čudili so se poterpežljivosti otroka, ki nikoli ni tožil nad grozovitim terplje-

njem, ki ga je moral prenašati skozi tjedne.

Mej tem jo je pekla žeja čedalje huje. Po noči je poklicala včasih deklico, ki je pri nji spala, ter jo prosila z glaskom, tresočim se od bolečin, za majhin požirek mleka. Če deklica nje perve prošnje ni slišala, je Lenčica ni več klicala, boječ se jo motiti v nje počitku, ampak je čakala poterpežljivo do jutra. Slednjič je postalo terpljenje skoro neznosno in uboga stvarca je prosila gospodično Hall, da bi čez noč pri njej ostajala. Ta je bila hitro pripravljena ter je postavila svojo posteljo poleg Lenčičine v bolniško izbo. Mala je pazljivo gledala to pripravljavanje ter je po vsi sili hotela, pogladiti ruhe sè svojimi ročicami. »Jaz ne ter-pim gubé v materini postelji,« je rekla.

18. O skrivnostnem obisku Svetega Boga pri mali Lenčici.

Ta nova uredba je dala Lenčici obilo priložnosti za male pobožne duhov-

ne pogovore, ki jih je tako rada imela. Za gospodično Hall je bilo kajpada večkrat težko odgovarjati na Lenčičina vprašanja. Priznala je, da je ne redko morala sestre prositi pojasnila in da so mnogokrat naredile opombe malega otroka tak vtisek na njeno dušo, da je brez pomisleka sprejela neke nauke in dotične vaje katoliške vere, glede katerih se ji je težko zdelo premagati svoje prejšnje predsodke, ko se je iz anglikanske povernila v katoliško Cerkev. —

V resnici je bilo videti, kaker da živi Lenčica vsa v mislih na božjo pričujočnost, tako zaupno in priserčno je govorila o »Svetem Bogu«, in ta čudovita priserčnost je rastla v tisti meri, kaker je njeno telesno zdravje pojemale.

Nekega jutra ste prišli sestra Imakulata in gospodična Hall skupaj k mali bolnici, ki ni bila zaspala celo noč. Takoj se je začel nenavaden pogovor:

»Kako ti je danes, ljubica?« vpraša strežnica. »Jaz mislim, da bi imela

ti prav za prav zdaj že gori biti pri ljubem Bogu.«

»O ne!« odverne Lenčica »Sveti Bog pravi, da še nisem dovolj pridna, da bi šla že k njemu —!«

»Kaj si pa izvedela od Svetega Boga?« vpraša strežnica.

»Prišel je in stal ondi,« odverne otrok kazaje na stran posteljice — »in tako je rekel.«

Strežnica in sestra ste se spogledale sè začudenjem.

»Kje je bil, Lenčica?« vpraša zdaj tudi sestra.

»Tukaj!« ponovi otrok terdno in odločno ter pokaže na ravno tisto mesto.

»Pa kakšen je bil?« vpraša sestra na dalje.

»Tak!« odgovori Lenčica ter prekriža polna spoštovanja roke na persih.

Sestra in strežnica ste bile zelo zavzeti nad tem, kar jima je povedala. Ali je bila to le otroška domišljija, ali je

Bog temu malemu otroku podobno milost izkazal kaker drugim izvoljenim dušam? Po zrelem premišljevanju se jima je zdelo boljše, da nikomer nič ne poveste o tej reči. Pozneje bomo videli, kako je mala Lenčica na pragu večnosti zgodbo obiska »Svetega Boga« slovesno ponovila.

19. S čem si je mala Lenčica svoje velike bolečine lajšala.

Za svojo mladost je mala Lenčica v znanju kerščanskega nauka čudovito napredovala. Naučila se je bila na pamet jutranjo in večerno molitev, djanje vere, upanja in ljubezni, glavne skrivnosti svete vere in mnogo zgodeb iz življenja Jezusovega.

Še bolj znamenito je bilo njeno napredovanje v svetosti. Razodevala je čudovito pobožnost do terpljenja Gospodovega. Ko so jo spodbujali, naj svoje bolečine združi sè Zveličarjevimi, je bilo videti, da to razume in je bi-

la takoj pripravljena, ta dar prinesti ter svoje najhujše bolečine brez goder-njanja, in pritožbe terpeti.

Poleg njene posteljice je viselo razpelo. Kedar so postale njene bolečine najbolj neznosne, je je vzela v svojo ročico, je živo pogledala ter šepetala: »Ubogi Sveti Bog —!«

Čez dan je pogosto molila in njena resnoba in zbranost je bila jako spodbudna. Molila je za vse, ki so ji bili dragi, za sestre, za škofa, za svojo strežnico, za svoje male tovarišice, in vsaki dan se je vzdignil njen proseči glas proti nebu za blagostanje Cerkve Kristusove ter njegovega namestnika na zemlji, papeža.

20. O njeni pobožnosti in spoštljivosti pri molitvi svetega rožnega venca.

Posebno spodbudno jo je bilo videti, kako je molila rožni venec. Poljubila je pri tem vsako jagodo, opravila vsako molitev počasi, razločno ter s to-

liko zbranostjo duha, kaker sicer ni v navadi pri tako mladih otrocih.

»Nekega večera,« tako piše častita mati prednjica, »sem sedela poleg njene posteljice ter jo vprašala: »Ali naj ti kaj pripovedujem, dete, ali hočeve moliti rožni venec?« — »Rožni venec moliti, mati,« je odgovorila. — Ko sem zmolila nekaj zdravamarij, pa sem **jo slišala šepetati**: »Poklenite, mati!« V začetku se nisem zmenila za to in sem molila do konca prvega odstavka. Tedaj je ponovila s prav določnim glasom: »Mati, pokleknite!« Ni mi torej ostalo družega kaker kleče nadalje moliti.

21. Kako je postala mala Lenčica vojščak Svetega Boga.

Sestre so bile tako prepričane, da je ljubljeni otrok v verskih rečeh zgodaj postal dovolj iznajden, da se jih je lotila misel, skerbeti, da prejme tudi še zakrament svete birme, preden jo Bog

h sebi pokliče. Opravljale so v ta namen molitve, vender se niso derznile tega škofu povedati.

Kako veliko pa je bilo njih veselje, ko je prevzvišeni gospod 8. oktobra 1907 popolnoma nepričakovano naznanil, da hoče opoludne obiskati samostan ter mali Lenčici podeliti zakrament svete birme!

To se je pač zgodilo na posebno razsvitljenje od zgoraj, — saj je bila mala Lenčica, kar je ta sveti zakrament sprejela, deležna prav izrednih milosti.

Ko je Lenčica slišala, da ima postati »majhin vojščak Svetega Boga,« njena sreča ni poznala meja. Sestre so sicer mislile, da bi bilo dobro, otroka prej še malo podučiti v kerščanskem nauku; ali videle so kmalu, da je Lenčica kaker po nebeškem razsvitljenju že mnogo tega vedela, kar so ji tele povedati.

Ko ji je ena sestra razlagala biremske obrede, je poslušala sè živahno

pazljivostjo. Koliker bolj se je nato bližala ura milosti, toliko bolj je rastlo veselje v sercu male Lenčice. Prav tresla se je od veselja na vseh udih.

Po slovesnosti so jo nesli v govorišnico; prejela naj bi še enkrat blagoslov od škofa, ki je bil očitno ginjen nad pobožnostjo tega otroka.

Strežnica je pripravila v svoji lastni izbi posteljico, kjer je bila Lenčica ostali del milosti polnega dne. Ko so jo tja prinesli, je pozdravila vsa vesela ljubo mamico: »Zdaj« je rekla »sem majhin vojščak Svetega Boga —!«

22. O priserčnem hrepenenju male Lenčice po Svetem Bogu v zakramentu.

Na večer dne njene sv. birme si je sprosila Lenčica od častite matere prednjice dovoljenje, da bi smela nadalje stanovati v izbi gospodične Hall. Po nekolikem obotavljanju je častita mati dovolila, in mala Lenčica je prebivala

tam, dokler jo je Bog poklical v njeno nebeško domovino.

Pri sv. birmi prejete milosti so rodile kmalu znamenite sadove v duhu in sercu našega svetega otroka.

Najprej in pred vsem je bil to tisti čudoviti čut za resnično pričujočnost Zveličarjevo v najsvetejšem zakramentu, ki se je razvil zdaj v serčno prepričanje ter prenapolnil njeno angeljsko dušo z ljubeznijo do Jezusa v tabernakeljnu in nenasitljivim hrepenenjem, da bi se združila sè svojim Bogom v ljubeči priserčnosti sv. obhajila.

Še le sčasoma so spoznale sestre izredni razvitek v mali Lenčici in le po nje lastnih opazkah, ki so, dasiravno povedane z nje otročjimi besedami, vender izražale misli in čutila svetnikov božjih.

Jako so bile sestre iznenadejane, ko so opazile, da je Lenčica slutila, kedaj je bilo presveto Telo izpostavljeno. Nihče ni mogel otroku o tem kaj omeniti, tudi ni bilo mogoče zunaj ka-

pele na čem kaj o tem opaziti, najmenj v Lenčičini izbi. In vender je bilo videti, da je ob dnevih, ko je bilo Najsvetejše izpostavljeno, njeno dušico pretresala neka sveta vznemirjenost. Na vso moč je tedaj prosila, naj bi jo nesli vender v kapelo. »Sveti Bog denes ni zapert,« je imela navadno reči, »nesite me dolu k njemu.«

Keder je klical sladki, skrivnostni glas iz tihega tabernaklja, odmevalo je in odgovarjalo v duši naše ljube male...

Pogosto je bilo slišati, kako je z otožnim glasom in s pogledom, ki je bilo videti, kaker bi bil prederl zagrinjalo, zdihovaje ponavljala sama pri sebi: »Rada bi Svetega Boga. Kedaj bo pač prišel? O, da bi prišel v moje serce! Meni se tako toži po njem —!«

23. Kaj si je mala Lenčica izmislila, da bi prejela vsako jutro poljub in pozdrav od Svetega Boga.

Gospodična Hall je šla vsako jutro, če ji je služba dopustila, dolu v kapelo,

da je bila pri sveti maši in pri svetem obhajilu. Ali včasih, če je videla, da je mala Lenčica tako revna, se je obotavljala, ker se ji je zdelo neprevidno, otroka samega pustiti. »Mamica, pojdite doiu k maši,« je prosila, »sprejmite Svetega Boga, pa nazaj pridite poljubit me! Potlej greste lahko spet nazaj v kapelo.«

Po sv. obhajilu se je berž vernila strežnica pogledat Lenčico in poljubit jo. Sè svetim spoštovanjem je Lenčica sprejela poljub. Nato je dala strežnici z roko znamenje, naj se verne v kapelo. Pri tem ni spregovorila nobene besede, tudi ni hotela, da bi strežnica pretergala svojo zahvalo.

24. Kako se je mala Lenčica nekega jutra veselila Svetega Boga, zvečer pa prav bridko jokala.

Častita mati prednjica je vsaki večer na kratko obiskala Lenčico. Ob neki taki priliki, ko je rekla otroku »leh-

ko noč,« jo je iznenadejala sledeča prošnja:

»Mati,« je rekla Lenčica, »jutri zjutraj, ko boste prejela Svetega Boga, ali ga hočete prinesiti sem gori k meni?« Mati prednjica ni vedela, kaj odgovoriti. Pomislila je za trenotek in potem je rekla:

»Jutri zjutraj bom prosila Svetega Boga, da bi te prav rad imel, in potem po sveti maši bom prišla sem gori h tebi.«

Ta odgovor je bil detetu, kakor je bilo videti, po volji. Nekoliko potem je tisti večer poklicala postrežnico ter ji rekla: »Mati prednjica mi prinese jutri Svetega Boga.«

Še pred dnevom je bila Lenčica zbujena. Zbudila je tudi strežnico, kliče brez nehanja: »Mati, mati, vstanite, pripravite vse v hiši; denes bo Sveti Bog k meni prišel!« Gospodična Hall jo je skušala pomiriti: »Žefka« — je rekla, — s tem je mislila pomočnico, — »bo kmalu tukaj, serčece.« Ali Len-

čica s tem ni bila zadovoljna. »Zakai pride Žefka denes tako pozno? Izba ne bo pospravljena —!« tako je tožila venomer.

Strežnica je morala vstati. Lenčica jo je sè skerbnimi očmi opazovala, ko je pospravljala po izbi, in če je za trenutek postala, je začel zopet drobni glasek: »Mati, kaj delate? Izba ne bo pospravljena!«

Ko se je bližal čas svete maše, je pričakovala Lenčica z boječim nemirrom, kedaj pride častita mati, in ko jo vidi vstopiti brez »Svetega Boga«, je bilo tako hudo njeno iznenadejanje, da je začela bridko jokati.

Cel dan je nato komaj spregovorila kako besedo. Še le zvečer je rekla strežnici z globokim vzdihom: »Mati, jaz sem mislila, da bom prejela Svetega Boga denes!«

Za več dni je ostala napolnjena s to mislijo. Ležala je tako tiho in mirno, da so bolj ko kedaj prej mislili, da je prišel konec. Neki večer pride strežni-

ca k njeni posteljici ter vpraša: »Lenčica, ljuba, ali kaj želiš?«

»Ne, mamica,« odgovori, »jaz sem le na Svetega Boga mislila.« Nato odpre široko svoje ljubeznive oči ter pogleda strežnico žalostno, pa s tiho vdanostjo.

Ni več prosila za sveto obhajilo; ali od tistega časa je bilo videti, da se je nenavaden duh zbranosti polastil otroka.

25. Kako je strogi poskušnji sledilo veselo poročilo in noč brez spanja.

Tisti čas je prišel v samostan neki imeniten jezuit, da bi vodil za redovnice letne duhovne vaje. Njega so prosile sestre modrega sveta glede male Lenčice. S tem mu je bilo stavljeno nenavadno vprašanje, ki je zahtevalo posebno previdnost v dušnem vodstvu skušenega moža.

Pomisliti je treba namreč, da določba svetega očeta Pija X. o zgodnjem

obhajilu otrok še ni bila izešla. Preden je prišlo to tolažbe polno pismo sv. očeta, pa je moral biti tak primer, kakor ta, ki ga popisujemo, nekaj veliko bolj čudnega, kakor bi bil v novejšem času.

Pater jezuit se je torej lotil reči z največjo previdnostjo. Še le po več pogovorih z malo Lenčico se je čutil opravičenega napisati svojo določbo z naslednjimi besedami: »V odgovor na vprašanje sester in po zadosti dobrem prevdarku sem odločil, da bo vsaj dobro vprašati otroka, da se zagotovimo, ali res želi prejeti »Svetega Boga«, kakor prikupljivo imenuje Zveličarja. Jaz sem je spraševal natanko in jako natančno o svetem obhajilu in prepričal sem se za terdno, da jako dobro ume, za kar s takim hrepenenjem prosi.«

Sodba patra jezuita se je sporočila prečastitemu gospodu škofu. Škof je stvar skerbno prevdaril in naposled dal svoje dovoljenje.

Ko je mala Lenčica slišala to radostno sporočilo, je bilo njeno veselje nepopisljivo.

»Svetega Boga bom dobila v serce, Svetega Boga bom dobila v serce!« to je bil ta dan stanovitni dostavek vsega, kar je spregovorila. Tudi noč ji je prinesla malo pokoja. Od veselja ni mogla spati. Vso dolgo noč je budila tudi strežnico ter spraševala, ali še ni čas vstati. »Zvezde, so šle že, mamica,« je rekla: »Čas je vstati zdaj!«

26. Kako je bilo male Lenčice hrepenenje vpokojeno in je Sveti Bog prišel v nje serce.

Veliko jutro se je začelo svitati, jutro 6. grudna 1907. Po taki noči brez spanja, brez počitka se je bilo po pravici bati, da bo razburjenost za tako nežno dete prevelika in da ne bo v stanu presvetega zakramenta prejeti. Ali Lenčica se je skušala pomiriti. Tiho je ležala v svoji posteljici, in dasiravno

so se njeni nežni udje malo tresli, je napad, ki so se ga bali, srečno prešel.

Bil je prvi petek meseca, dan svete ljubezni in poprave, ko se v vsej Cerkvi Kristusovi sočutna serca približajo svojemu skritemu Bogu, povedat mu, da, če ga tudi ves svet zapusti, ona se mu vedno zvesta izkažejo.

In to je bil določeni dan, ko je imel sladki skrivnostni glas govoriti iz tiho-te tabernaklja veleč jim, naj puste malega otroka priti k njemu. To je bil dan, ko je smela mala Lenčica pozdraviti Jezusa v svoji angeljski duši, ko je mogla iz serca h sercu ž njim govoriti, šepetati svoje otročje molitve ljubezni in sočutja k njemu, ki ga je imenovala »ubogega Svetega Boga«.

Maša za samostansko družino je bila končana; na velikem aljarju so izpostavili najsvetejši zakrament.

Že so bile sestre in šolski otroci zbrani v kapeli, da bi se Bogu z molitvijo zahvalili za čudovito milost, ki

jo je hotel podeliti njih sveti mali prijateljici.

Zdaj so jo prinesli noter, nežno, bolno deklico, v beli oblečici, z venčekom in tenčico pervega sv. obhajila na glavici, ter jo nesli tja k altarju njene-ga Boga.

Slovesna tihota se je širila čez po-božno družbo... Celo mali otroci so prenehali s šepetanjem svojih svetih, nedolžnih molitvic, da ne bi motili zbra-nosti male Lenčice, ki je sedela spredaj pred Najsvetejšim, molče, nepremično, z globoko sklonjeno glavico, v molitev zatopljena.

In zdaj je stopil noter duhovnik božji, v obleki delivca njegovih skriv-nosti, ter odperl vrata, ki so zapirala jetnika ljubezni.

»Misereatur vestri...« — in vsa-ka roka je našla čelo in persi in rame, da naredi rešnji križ Kristusov.

»Domine, non sum dignus...« in vsaka glava se je nagnila v ponižni molitvi.

Nato so videli duhovnika, kako se je približal in mala Lenčica je vzdignila glavico — — — in »Sveti Bog« je prišel v njeno serce. Njeno hrepenenje je **bilo** nasičeno; ni ji bilo treba več za-
stonj prositi.

»Otrok,« tako piše pater jezuit, »je dobesedno terpel lakoto po svojem Bogu in ga preiel v zamaknjenju ljubezni iz mojih rok.«

Veseli spremenjeni pesmi za prvo sveto obhajilo so se vzdignili, peti od sladkih glasov pobožnih otrok, ki so pač priserčno prosili, da bi ljubi Bog tudi k njim kmalu prišel.

Ona pa, mala Lenčica, je sedela nepremično, neobčutna za vse pozemeljsko, v molčečem, ljubeznivem pogovoru sè svojim Zveličarjem. Z njenega veselja žarečega obrazka je odsevala večna luč, ki je prebivala noter v njenem sercu.

---

27. Kaka darila je prejela mala Lenčica od svojih prijateljic in od Svetega Boga, in kako je postala Marijin otrok.

Po njenem prvem svetem obhajilu so nesli Lenčico nazaj v njeno posteljico v izbo gospodične Hall. Skozi celi dan je ostal otrok v oni globoki zbranosti duha, ki je najti le pri posebno izvoljenih dušah. Neketere izmej sester in tovarišic Lenčičine starosti so jo obiskale. Prinesle so ji darila, svete podobice, škapulirje in svetinjice. Mirno se je zahvaljevala ter prosila strežnico, naj obesi vse to okrog njene posteljice. Berž ko so obiskovavke odišle, je spet sklenila svoji ročici k molitvi, in videti je bilo, kako so se gibale njene otročje ustnice šepetajoč njeno ljubezen in hvaležnost Svetemu Bogu.

Sestre so bile zdaj popolnoma prepričane, da so glede na malo Lenčico spolnile voljo božjo ne trenotek prezgodaj.

Že je bila strašna bolezen naredila grozovito razdejanje na njenem slabotnem telescu. Čeljusti se je bila lotila kostna gnjiloba. Smrad od bolne kosti je bil včasih neznosen. Ali kako čudovito! Po prvem svetem obhajilu male Lenčice je nastopila nenavadna sprememba; zoperni duh je popolnoma zginil.

Naslednjo nedeljo je mala Lenčica vnovič prejela sveto Rešnje Telo in zopet je serca vseh pričujočih prevzelo sveto ginjenje. Po blagoslovu je bila sprejeta v bratovščino Marijinih otrok. Njeno zadržanje mej tem opraviлом je bilo izredno slovesno in mirno. Njene žareče oči so sledile vsemu gibanju kapelanovemu, mej tem so se njene ustnice neprenehoma pregibale v tihi molitvi. Na dano znamenje je vzdignila glavico ter prejela trak sè svetinjico, sveto nošč Marijinih otrok, z veliko pobožnostjo.

---

28. Kako je bila mala Lenčica s poslednjim oljem ter kruhom močnih uterjena za junaško marterništvo.

Bolj in bolj je zapadlo njeno telesce razjedajoči jetiki. Oslabela je tako, da so jo sklenili prevideti. Sveta Cerkv je storila vse, kar je mogla, za to čisto dušico. Vdeležila se je svetih skrivnosti Kristusovih v obilnosti. Prejela je zakramente sv. kersta, birme, pokore, aljarja in poslednjega olja, mali otrok, ki je doživel komaj štiri pomladi. In zdaj je kazalo, da se je približal konec Lenčičinega življenja, počasnega, nepreterganega marterništva. Čuditi se je bilo, da je živela še dva meseca. Iz terpljenja polnih dni so postali tjedni smertnega boja, dokler so jela sočutna serca prositi Boga, da bi jo k sebi vzel.

Sladko tolažbo je dajalo mali terpinkin in v njenem sercu gojilo res junaško poterpežljivost, to, da je zdaj smela prejemati »ubogega Svetega Bo-

ga«. Skoraj vsak dan je bila pri svetem obhajilu. Na večer poprej se je zatopila v premišljevanje, in ko se je zjutraj zbudila, je bilo, kaker da so vse njene misli le pri »Svetem Bogu«. Nepotrebna beseda ni prišla iz njenih ust, preden je pozdravila Jezusa v svojem sercu. Tudi postrežnico je prosila, da bi govorila ž njo še le po sveti maši.

Keder je bilo količkaj mogoče, ni odnehala, dokler so jo nesli v »hišo Svetega Boga«. Le če so bile njene bolečine presilne, je zašepetala žalostno: »Mamica, denes sem pretrudna, da bi šla dolu h »Svetemu Bogu.« Tedaj so ji prinesli sv. Rešnje Telo v njeno izbo, kjer se je v naglici pripravil bolniški altar.

Keder je bila pri sv. obhajilu v kapeli, je njena zahvala spodbujala celo one Bogu posvečene duše, ki so že dolgo let služile v ljubezni svojemu nebeškemu ženinu. Ko se je najsvetejši zakrament prinesel k njej, pa ga je preje-

la, ležeč na svoji posteljici, skoro še z večjo pobožnostjo.

Ko je potem duhovnik zopet odšel in so se zadnji glasovi srebernega zvončka po dolгих hodnikih iz daljave le še slabo slišali, tedaj je legla nazaj na svoje zglavje ter ostala nepremična v molitvi. Včasih je prosila, naj bi jo obernili proti steni, da bi je različni predmeti v izbi, kaker so bili tudi nedolžni in sveti, ne odvracali od njene velike misli, ljubezni polne molitve. Večkrat je trajala njena zahvala po tri ure, enkrat celo do večera.

»Jaz sem že toliko slišala o male Lenčice pripravi pred sv. obhajilom in zahvali po svetem obhajilu«, piše sestra Marija od sv. Frančiška Saleškega, »in mariskaj, kar sem slišala, se mi je zdelo tako neverjetno pri tako mladem otroku, da sem sklenila enkrat sama se prepričati. Šla sem torej nekega jutra v njeno izbo. Ko je vstopil duhovnik, Lenčica berž vpre z ljubezni polnim pogledom svoje oči na obhajilni

kelih (ciborij), ki ga je deržal v rokah ter jih ne oberne od njega ves čas, ko se je pripravljaj, da ji podeli sveto obhajilo.

Ko je bila obhajana, pa se je njeno obličje popolnoma spremenilo; neki nadnaraven izraz se je razširil po njem; njena glavica je padla na zglavje nazaj in obledela je kaker smert. Več nisem mogla opaziti nobenega gibanja na malem telescu; za trenutek sem celo mislila, da je izdihnila. Vzrok je bil, kaker koli, ker je tako dobro vedela, kaj je najsvetejši zakrament in kaj je bila ona, koga je torej prejela v svoje serce. Velika moč ljubezni in hvaležnosti jo je tako silno prevzela, da ni imela za stvarj tega sveta nobenega čuta več.

29. Kako čudovito je mala Lenčica napredovala v težki čednosti poterpežljivosti.

Seme čednosti je bila vsejala mali Lenčici v serce irska mati; gojil ga je

pobožnih sester nauk in zgled; potem je prišel Bog sam, rastlinico pogrel s sončnimi žarki svoje pričujočnosti, porosil z vodami svoje milosti ter razvil v svet in bogat sad. Poterpežljivost, ponižnost, pokorščina, dobrohotnost, angeljska čistost in terdno zaupanje na božjo previdnost, vse te čednosti so žarele iz vsake njene besede in vsakega nje dejanja.

Svojo dolgo, bolečin polno bolezen je prenašala z izredno poterpežljivostjo. »Njena pogum v terpljenju je bil naravnost junaški« piše škof Korški. »Težilo jo je več bolezní, mej njimi trohnenje čeljustne kosti. Rano je bilo treba izpirati vsaki dan, kar je delalo otroku silne bolečine. Smertni boj je prestala brez tožbe ali vsklika, vedno deržeč sveto razpelo terdno v svojih ročicah.«

Človeškega sočutja mala terpinka ni iskala: »Sveti Bog«, je dejala, »je terpel zame na križu dosti več.« To je bila njena edina tolažba.

30. S kako ginljivo ponižnostjo je mala Lenčica obžalovala in priznavala svoje napake.

Tudi Lenčica je pač morala skusiti tisti upor, ko se narava bojuje z milostjo. Saj dela telesno terpljenje tudi jako svete duše zdražljive in nepoterpežljive. Nekega dne ji je hotela mati prednjica nekaj pokazati; pa ona se je nepoterpežljivo zgenila proseč, da naj gre proč. Ali pozneje jo je klicala in ni bila mirna, dokler ni prišla. »Mati!« je rekla ihteč »odpusite mi! Tega ne bom storila več.« In oklenivši ji ročice okoli vratu jo je nežno objela. Ostali čas istega dne je večkrat ponovljeno dejanje obžalovanja in bridki izraz njenega obličja očitno kazal, kako se je kesala tiste besede in tistega nepoterpežljivega ganejenja.

Pogosto se je Lenčica poniževala pred Bogom in ga prosila, naj ji odpusti njene grehe in nepopolnosti. Nekega dne je nosila sestra Magdalena malo

bolnico v naročju in ker je mislila, da je Lenčica zaspala, je rekla gospodični Hall: »Kako srečno je to dete tu! Naravnost pojde v nebesa, saj še ni storilo greha!« Lenčica se je zderznila, vzdignila glavo ter rekla žalostno in ponižno: »O pač, mati, storila! Enkrat sem se zlegala —!«

31. O male Lenčice rahločutnem sercu.

Lenčica je bila polna dobrote in plemenitosti, v svetnih kaker v duhovnih rečeh. Enkrat jo je obiskala neka gospa, ki je bila v svoji notranjosti zelo zmedena. Nihče ni bil nič povedal Lenčici o težavah njene obiskovavke. Morebiti, da jih je brala iz njenega obraza; morebiti da jih je spoznala po nadnaravnem daru razločevanja, ki ji je bil lasten. Govorila je gospej otročje besede svete tolažbe, ki so bile balzam za njeno otožno dušo in ko je odhajala, ji je naredila z blagoslovljeno vodo znamenje svetega križa na čelo: »Bog

vas blagoslovi in pokrepčaj!« In pobožna molitev male Lenčice je bila vslišana v tistem trenutku.

Včasih so ji prijazni obiskovavci prinesli majhnih slaščic, ki jih je hvaležno sprejela. Kaj malega je tudi poskusila, da je pokazala, kako zna njih pozornost ceniti. Kaker hitro so obiskovavci odšli, pa je položila dobre reči, ki so jih prinesli, na stran, da jih je pozneje delila z drugimi.

Posebno velikodušna je bila v duhovnih rečeh. Molila je za vse, ki so ji bili ljubi, in darovala za njih potrebe sveto obhajilo. Bolniki, žalostni, ubogi grešniki, potrebe svete Cerkve in njenega častitljivega poglavarja: vse to je pogosto vklepala v svojo molitev.

32. O male Lenčice posebni ljubezni za belo barvo, in zakaj enkrat ni odnehala, dokler jo je sestra oblekla v njeno belo oblačilce.

Njena ljubezen do snage se je posebno kazala v pripravljanju na preje-

manje kruha angeljskega. Vse je imelo biti brez madeža belo, ko jo je hotel »Sveti Bog« priti obiskat: njena obleka, njena odeja, celo cvetlice na malem bolniškem aljtarčku.

Ob neki priložnosti je rekla, da ne more prejeti svetega obhajila, če je ne puste imeti svojega snežno belega oblačila. Sestra Marija od svete Uršule, ki je imela skrbeti za Lenčičino perilo, ji je rekla, naj bo za enkrat zadovoljna z barvano flanelo, ali Lenčica se je vperla.

»Ne!« je djala, »Jaz potrebujem to belo. V tej obleki ne morem prejeti Svetega Boga.«

Naposled so se vdali njeni želji. Veselo je tedaj vzkliknila mala Lenčica: »Tako, zdaj morem prejeti Svetega Boga.«

---

33. Kako je dala mala Lenčica neki sestri kratek, pa globok ter čudovito lep nauk in odgovor.

Njeno terdno zaupanje na previdnost božjo je bilo jako spomina vredno. Živela je, gibala se in bila, po aposteljnovi besedi (Dj. ap. 17, 28), v »Svetem Bogu«. Vse okoli nje je bil svet »Svetega Boga«, in nič se ni zgodilo, kar bi ne bil on hotel.

»Dete«, tako je rekla nekega dne hišna predstojnica, sestra Marija od svetega Frančiška Saleškega, »ko prideš k Svetemu Bogu, povej mu tudi, da Mati Frančiškova potrebuje denarja, da bo mogla poplačati svoje dolgove.« Lenčičin odgovor je bil poln visokega zaupanja na dobroto božjo: »Sveti Bog ve to,« je rekla, »in to je dovolj.«

---

34. Kako je mala Lenčica na sveti večer pripravila posteljico za Svetega Boga.

Ljubi sveti božični čas je bil zopet prišel, otročji veseli praznik. Povsodi, v šoli in samostanu, so oznanjale bodoče paljme sè svojimi erdečimi jagodami (opričje) in bliščeči napisi »vesele božične praznike!«

Na sveti večer dopoldne so prinesli Lenčico v kapelo, da bi videla jaslice. Res je imela veliko veselje nad raznimi podobnicami in kipec božjega Deteta je sè spoštovanjem in ljubeznijo poljubila. Pa ko se je vernila v svojo izbo, je silno prosila, da bi dobila svoje jaslice. K sreči so našli nekje še en kipec božjega Deteta; postavili so ji torej jaslice na mizi poleg njene posteljice. Lenčica je skerbno nadzorovala delo. Velela je pomočnici postrežnice, naj prinese slamice, »da naredi posteljico za Svetega Boga.« Ali deklica pride nazaj, ne da bi bila kaj našla. »Tam

doli na dvorišču je je dovolj,« pravi Lenčica, in deklica je morala še enkrat iti iskat. Naposled se je slamica našla in Lenčica je s pomočjo postrežnice pripravljala »posteljico za Svetega Boga«. Sama je cepila bilke, da bi ne bilo kakih terdih bunčic v »posteljiči Svetega Boga«. Nato je položila Jezuščka v jaslice, v ročici deržečega majhino vejico opričja.

35. Kako je mala Lenčica na sveti večer mej polnočnico prejela Dete Jezuščka.

Na sveti večer je skušala Lenčica zgodaj zaspiti. Ali veliko pred polnočjo je bila že zopet zbujena. Takoj se je začela pripravljati za sveto obhajilo. Ko je mašni zvon klical h polnočnici, so jo nesli zopet dolu pred altar božji.

Že je bila minila prva sveta maša; pričela se je druga. To je bil prizor molitve in ljubezni: belo oblečene sestre in otročiči, pokriti z mehкими, beli-

mi naličji, in nad vsem slovesna tihota, ki je oznanjala mir božji.

In ondi na svojem navadnem prostoru pred Najsvetejšim je bila drobna stvarčica, mala Lenčica. Njen blede, vpadli obrazek je pač kazal, da je to njena zadnja božična noč na zemlji. Ali bliščala se je od svete ljubezni. Saj je smela svojega »Svetega Boga« prejeti prav to noč, ko je prišel dolu h nam, da bi prebival mej svojimi otroci.... Zdaj je bila njena glavičica sklonjena v molitvi; zdaj je vzdignila svoje oči ter zamišljeno sledila gibanju in opravljanju božjega služabnika.

»Gloria in excelsis Deo .....! — tako je donela vesela pesem nebeških zborov, ki so pozdravljali dolgo pričakovanega Odrešenika sveta.

Pri darovanju so ljubi mali pretergali globoko, slovesno tihoto z veselo božično pesmijo: »Adeste fideles...« »Pridite, verni, radostni molimo našega Gospoda,« tako so peli v svetem prazničnem veselju. Nato zopet sloves-

na tihota. Le sem ter tja je slišati besede božje službe od aljtarja, ki ima kmalu biti za jaslice nebeškemu detetu.

»Sanctus, sanctus, sanctus...!« — »Svet, svet, svet, Gospod!« — vzdihljej nemirno bijočih serc, tiho šeptan pozdrav prihajajočemu kralju kraljev.

Nato zopet globoka, slovesna tihota... razen na pol zadržanega ihtenja, ki je pričalo o solznih očeh in vtripajočih persih.

Zdaj povzdigovanje, tinkljanje zvončka, vklanjanje glav, šeptana molitev pozdrava temu, ki je prišel nad nje, njih prijatel, njih zveličar in njih Bog.

Drugi spev se oglasi: »Ergo, qui natus«, »Tebi, ki si bil rojen nocoj, Tebi, o Jezus, bodi čast in slava!«

»Agnus Dei, qui tollis peccata mundi...« — O nedolžno Jagnje božje, rojeno na ta svet, da si moglo živeti naše življenje ter umreti svoje grenjke smerti ko žertev za naše grehe, usmili se nas, daj nam svoj sveti mir!

»Domine, non sum dignus...« —
»Gospod, nisem vreden...«, in vsaka
glava se je pripognila v ponižni molitvi.

Zdaj se mu bližajo njegovi zvesti,
ki poznajo njegov glas ter sledijo nje-
govemu ljubeznivemu klicu.

Na zadnje — vrata tabernaklja so
široko odperla in Jezus, Dete betle-
hemsko, ki je bilo v rokah mašnikovih
zopet rojeno, pride k mali Lenčici, da
ji da svoj božični dar, svoje rešnje telo,
samega sebe vsega.

Zdaj se zasveti Lenčičin obraz,
ravno kar še tako blede in upaden, nje-
ne oči zažare v čudovitem, nenavad-
nem blesku. Nepremično so vperle na
tabernakelj, kaker bi hotele posvetiti
noter ter predreti skrivnosti ondi skri-
tega božjega življenja.

Če je bil sploh kedaj kedo zamak-
njen, zaterjevala je pozneje sestra Ma-
rija od svetega Pija, ki je takrat poleg
nje klečala, »tedaj je bila mala Lenčica
gotovo.«

36. Kako je mala Lenčica v sveti bo- žični noči dala prižgati svečice za Dete Jezusa.

Ko je duhovnik aljtar zapustil, so nesli Lenčico nazaj v njeno posteljico. Ali to noč ni mogla počivati. Poklicala je svojo postrežnico ter ji rekla: »Denes je rojstni dan Svetega Boga, to je dan, ko je prišel na to zemljo, da bi nas odrešil od grehov. Ljuba mamica, prosim, prižgite svečice!«

Ko so torej vse pisane svečice gorele okoli jasic, so se Lenčici vlile solze od veselja. Ko se je pomirila, se je lotila prepevati razne svete pesmi. Njena izreka jih je delala tolikanj bolj ginjaive. Začela je z naslednjo, ki jo je posebno rada pela:

Poslušaj, duša! angeljski glasovi

Na zémľjo skozi tiho noč plovó;

Sladkó resnico oznanjajo duhovi:

Brez greha tod novó življenje bo.

Priserčno strune angeljske zvené

Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

Naprej mi grémo, oní pojó pa milo :

»Le k meni, trudni ! kliče Jezus vas.«

In skozi noč odmeva k nam vabilo,

Domov vesela spremlja godba nas.

Priserčno strune angeljske zvené

Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

O ! pride mir po burnem tem življenju,

Poteče noč, napočí beli dan ;

Na zemlji skoraj konec bo terpljenju,

V nebesih duši večni dom bo dan.

Priserčno strune angeljske zvené

Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

Lé angelji, čuvaji zvesti, pojte

Nebeških pesmi nam sladák odmev :

Noči temné popotniki, postojte,

Že vidi večnega se dne odsev.

Priserčno strune angeljske zvené

Pozdrav popotnim v luči dom svetlé.

37. O na videz žalostnem, v resnici pa vender veselem začetku novega leta.

Novo leto se je začelo, vpeljano sè slovesnim zvonjenjem. Otroci so slišali to zvonjenje in zidali v zrak svoje gradiče. Svitli, gorki sončni žarki mladostnega upanja so odperli domišljiji širok

pogled na življenje polno veselja in neomejene sreče. Le gori, v bolniški izbi, kjer je ležala mala Lenčica, ondi je veselo poterkavanje prehajalo v mrtvaško zvonjenje. Vedno bolj se je bližala grozna vničujoča bolezen svojemu cilju. Čeljustna kost se je začela drobiti, posamezni majhini kosci so odpadali.

Vsi, ki so ji stregli, so se čudili, da je Lenčica sploh še mogla živeti. Hrana, ki jo je vživala, je bila sama na sebi premalo k življenju, ke bi jo bila tudi mogla obderžati. V resnici je živelo njeno nežno telesce skoro brez vsake zemeljske hrane. Videti je bilo, kaker da živi milosti polni otrok le od evharističnega kruha.

Naj so pa prihajale drugim solze pri pogledu na njo: mala Lenčica je ostala vedno vesela in pobožno vdana.

»Mati, zakaj vender tako jokate?« je vprašala nekega dne prednjico. »Imeli bi se veseliti, saj grem k Svetemu Bogu!« —

Lenčici smert ni pomenila prav nič
druzega kaker odmaknjenje zagrinjala,
ki ji je zakrivalo vidno pričujočnost
božjo.

Gledala je skozi okno svoje bolni-
ške izbe ter pozdravljala oblake ko
»prijatelje in poslance svetega Boga«.
Poslušala je veselo smejanje svojih ma-
lih tovarišic in se veselila, da so »otro-
ci Svetega Boga« tako srečni.

To je bil njen svet, čudežni svet
»Svetega Boga«.

38. Kako je mala Lenčica neki sestri
obljubila, da ji bo poslala cvetlic iz ne-
beškega verta Svetega Boga, in kako
je svojo besedo deržala.

Sveže, žive cvetlice, »cvetlice Sve-
tela Boga«, je Lenčica prav posebno
ljubila. Nikaker ni mogla terpeti, če je
kedo ponarejene cvetlice postavil na
njen aljtarček.

»Vzemite te tu proč!« tako je re-
kla, »preokorne so za Svetega Boga.

Jaz hočem Svetega Boga lastne cvetlice!»

Rahlo je odgovorila postrežnica:
»Kmalu boš ti sama, Lenčica, ena izmed lastnih cvetlic Svetega Boga; cvela boš tam gori na vertu Svetega Boga v nebesih.«

»Kaj boš tedaj za me prosila?»
vpraša neka sestra, ki je bila ravno poleg.

»Prosila bom Boga,« odgovori otrok, »da vam tudi cvetlic pošlje.«

»Dobro, Lenčica.« potrdi sestra, »prosi ga, naj mi pošlje nekaj svojih cvetlic, naj mi pošlje dušic.«

Mala Lenčica, zdaj cvetlica v nebeškem vertu, je svojo obljubo zvesto spolnila in pošilja še zdaj v samostan »cvetlice Svetega Boga«, ki jih je želela sestra.

39. Kako je mala Lenčica spoznavala skrivne sklepe Svetega Boga.

Dan za dnem je bilo nje tiho pogovarjanje z Bogom daljše in pogost-

niše. Večkrat je prosila, naj jo puste-
samo, ker želi »govoriti sè Svetim Bo-
gom.« Včasih so jo vprašali, ali ji ni
dolgčas, ko ni nikogar pri nji, pa odgo-
vor je bil isti: »O ne, saj se pogovarjam
sè Svetim Bogom!« Če so še dalje si-
lili vanjo, je pač dostavila: »Sveti Bog
pravi, da ne smem govoriti o teh re-
čeh.« — Včasih se je vendar doteknila
teh skrivnostnih pogovorov sè Svetim
Bogom, in tedaj enkrat so jo prosili, da
bi molila za ozdravljenje nekega dobro-
znanega očeta jezuita, ki radi resnega
obolenja ni mogel v Kork. »Sveti Bog
ima patra jako rad,« je odgovorila. Ne-
kaj dni pozneje pa je djala: »Odleglo
mu bo, pa mene več ne bo videl!« —
Njene besede so se skazale resnične.

Drugikrat so jo prosili, da naj moli
za ozdravljenje dveh bolnih sester. O
eni je povedala, da jo »Sveti Bog« hoče
zopet ozdraviti, ker ima še veliko zanj
storiti. Pri drugi se bo sicer tudi na
boljše obernilo; ali popolnoma zdrava

ne bo več. Tudi to dvojno prerokovanje se je spolnilo popolnoma.

Enkrat je bila naprošena, da bi darovala sveto obhajilo za brata postrežničinega. Ali branila se je. »Ne morem! Ne morem —!« je odgovorila resno. Nekoliko pozneje, še tisti dan, je poklicala postrežnico in ji rekla: »Mati Lati (to je sestra Imakulata) je rekla, da naj darujem sveto obhajilo za vašega brata, pa ne morem. Sveti Bog pravi, da je moram darovati za mater prednjico —.«

Kmalu po božiču je bila sprejeta v apostoljstvo molitve. Ko so ji pojasnili namen te bratovščine, je bilo videti, da prav dobro razume, in da je podvojila svoje molitve za svetega očeta — »mojega lastnega svetega očeta« ga je imela navado imenovati —, za potrebe svete Cerkve in za grešnike.

---

40. Kakov je bil Sveti Bog videti in kakov ne, ko se je prikazal Lenčici.

O priliki ko je bila sprejeta v bratovščino, ji je pokazala častita mati prednjica podobo božjega serca Jezusovega. Lenčica jo je ogledovala natančno, potem je rekla:

»Tako pa Svetega Boga nisem videla.«

»Ali, kako pa vender?« vpraša mati prednjica.

»Tako —!« odgovori Lenčica in prekriža ročice na persih, kaker takrat, ko je sestri Imakulati in strežnici Hall o tem pripovedovala.

Prednjica se je zavzela. Saj ni bila nič slišala prej o tistem »obisku Svetega Boga«. Sè sestro in postrežnico je o tem govorila, in one sta se Bogu zahvalile zato. Njiju ustnice so bile zdaj odperte, svojo doslej dobro prikrivano skrivnost ste smeli razodeti.

Vsi, ki so malo Lenčico obiskali, so bili prevzeti od njene izredne sve-

losti. V pričujočnosti tega pobožnega otroka so čutili, da stoje na meji mej tem in onim svetom.

41. Kako je mala Lenčica enkrat dala pobožnemu duhovniku blagoslovljeno vodo in blagoslov.

Nekega dne jo je obiskal samostanski spovednik v njeni bolniški izbi ter se pogovarjal z malo terpinko. Ko je vstal, da bi se poslovil, ga poprosi Lenčica blagoslova. Duhovnik, ki je bil globoko ginjen od tega, kar je videl in slišal, pravi: »Ne jaz tebe, ampak ti imaš mene blagosloviti.« In Lenčica stegne roko po posodici z blagoslovljeno vodo, pomoči perst, naredi znamenje križa na čelo ponižnega in pobožnega duhovnika ter pravi goreče: »Bog vas blagoslovi, pater!«

**42. Kako je malo Lenčico neko noč
prijela huda lakota po Svetem Bogu in
kako je bila potolažena.**

Njena izredna pobožnost k najsvetejšemu zakramentu je rastla dan za dnem. Njena lakota po angeljskem kruhu je bila komaj še potolažiti.

Neko noč je venomer budila postrežnico ter zopet in zopet klicala: »Rada bi imela Svetega Boga! Ali ne bo še jutro, mamica?«

»Skušaj vender zaspiti, ljuba moja,« odgovori postrežnica, »gospoda pater še dolgo ne bo.«

»Pojdi in pokliči jih in povej jim, da želim Svetega Boga! Ali so pater doli na vertu, mati?«

»Ne, Lenčica, oni so daleč od nas proč, doli v mestu; zdaj ti jih ne morem klicati.«

Slednjič se je storilo jutro, in male Lenčice serčna želja je bilo spolnjena.

Pri tej priložnosti se je zgodilo, da je Lenčičina zahvala, kaker smo spre-

daj povedali, terpela do večera. Priča, ki je ta izredni dogodek videla na svoje oči, naj nam o njem poroča:

»Ko sem našo ljubo malo Lenčico okoli 4¹/₄ zvečer obiskala, je ležala, obernjena proti oknu, popolnoma tiho v svoji posteljici. Slišala sem bila o njenem zaderžanju čez dan in sem prav hrepenela videti jo. Nagnila sem se čez njo. V tem trenutku se je Lenčica obrnila in rekla: »O mati, kako sem vendar srečna! Govorila sem dolgo sè Svetim Bogom —!« Njen glasek se je tresel od svetega veselja; njen obrazek, prej od bolezní ves spačen, je bil zdaj bel kakor mleko. Njena lica so žarela kaker prijetna breskva. Njene oči so se bliščale v taki svitlobi, da si je bilo treba nehote reči: »Te oči so videle Boga.« Nemogoče mi je njeno smehljanje popisati. To je prišlo iz nebes, in okoli posteljice se je širilo nekaj kaker duh dragocenega kadila ...«

43. Kako se je Lenčica odpravljala v nebesa.

Celi mesec januarij je mala bolnica polagoma pešala. Svoje terpljenje je prenašala z junaškim pogumom. Saj je bila na potu h »Svetemu Bogu«. Ta misel sama jo je držala po koncu. Bilo je, kaker če kedo male neprijetnosti potovanja rad nase vzame, ker ve, da je blizu cilj, kjer bo slišal glas in stisnil roko ljubega prijatela ali sorodnika.

Ko so ji dopovedali: koliker bolj poterpežljivo bo prenašala terpljenje, toliko bliže bo potem pri »Svetem Bogu«, je reklo sveto dete: »Ali, mamica, jaz bom letela k njemu —!«

Da, ona je bila na potu k Svetemu Bogu.

Ravno tako je bilo, kaker bi stal »Sveti Bog« pred vrati male bolniške izbe, in ona je čakala poterpežljivo, zaupno, dokler bi zaslišala iz njegovih ust: »Pojdi zdaj, moje dete, pojdi zdaj!« ....

K njemu hoče iti »na njegov lastni dan« je rekla, tedaj hoče imeti obleko svojega prvega svetega obhajila, iz rok strežničinih hoče iti gori in naj pripravijo tudi za njo oblačilo . . . .

Ona je bila na potu k Svetemu Bogu.

Misel na terpljenje se ji je potopila v predčutku veselja, ki ji je bilo tako blizu. In to je bilo dete štirih let! V resnici: »Šibko tega sveta je Bog izvolil, da bi osramotil močno.« (I. Kor. 1, 27.)

44. Kako je mala Lenčica opomnila sestro, naveličano življenja, na dolžnosti, ki jih ima izpolniti.

Dan za dnem so pojemale njene telesne moči. Konec je bil že blizu. V četrtek, 30. januarija 1908, je neka sestra prišla pogledat k njej. Vedela je, da bo mala lučica kmalu vgasnila, in tako je govorila ž njo o tem, kar je bilo njenemu sercu najljubše.

»Lenčica,« je rekla, »kedar prideš k svetemu Bogu, ali ga boš prosila, naj me vzame h sebi? Jaz hrepenim po nebesih.«

S preiskujočim očesom je gledal otrok sestro. Njegove čudovite oči so bile, kaker bi se svetile v nadnaravni luči. In nato odgovori sè slovesnim glasom: »Sveti Bog vas ne more vzeti, mati, dokler se ne poboljšate in ne storite, kar hoče, da storite!«

45. Kako mala Lenčica vmirajoč prepeva vesele pesmice ter čuti, da se bliža Svetemu Bogu.

Ravno ta dan je prepevala razne svete pesmice. Potem pokliče postrežnico ter ji pravi:

»Povejte mi, mamica, kako se počutite denes?«

»Prav dobro, Lenčica!« odgovori gospodična.

»Ali povejte mi,« nadaljuje Lenčica, »ali ne čutite tudi vi, da se bližate Svetemu Bogu? ... Jaz čutim.«

Po pobožni navadi so otroci zadnji dan januarija vlekli listke sè skrivnostmi svetega rožnega venca. Tudi Lenčica je potegnila enega. Bila je skrivnost praznika Marije Svečnice, ki se je imel obhajati naslednjo nedeljo. Lenčica je bila rekla, da bo zletela h Svetemu Bogu »na njegov lastni dan«. Ali je imela biti naslednja nedelja tisti dan, ko naj bi naš angelček zletel v nebesa?

Že v petek je bila Lenčica tako slaba, da so jo imeli za mrtvo. Vender si je še enkrat opomogla. Noč je prebila vmirajoča. Tudi naslednji dan je visela mej življenjem in smertjo.

46. Kako je zletela male Lenčice nedolžna dušica na svečnico 1. 1908 domov v nebesa.

Nedeljsko jutro je napočilo. Slovesna tihota je bila v šoli in po samostanu.

Resna poročila so prihajala od časa do časa iz bolniške izbe. Spomin na Lenčičino tako določno napoved smerti je napolnjeval vsa serca.

Celi dan je bilo serce tergajoče gledati smertni boj. Posamezne sestre so zaporedoma prihajale molit kleče ob mali posteljici. Tri so ostale pri otroku »Svetega Boga«, priče njegove svete smerti.

Proti tretji uri popoldne se je mala Lenčica popolnoma pomirila in skoro eno uro je ležala nepremično. Njene oči so bile uperte na nekaj, kar je, kakor je kazalo, videla ob vznožju svoje posteljice. »Nekaj prav izrednega je bilo v teh ljubeznivih očeh,« tako pravi neka sestra, »nikaker ne prazni, stekleni pogled vmirajočega.«

Zdaj se malo premakne. Oči se ji napolnijo sè solzami; to so bile pač solze veselja. Vstati hoče, približati se čemu, na kar stermi tako hrepeneče, in nasmeja se.

Po pregibanju njenih ustnic je videti, kaker bi z nekom govorila.

In vzdignivši oči sledi s pogledom nadnaravne ljubezni tistemu nečemu, ki je bilo videti zdaj, kaker bi plavalo nad njeno glavo.

Sè zamaknjenim smehljajem duše, ki »je našla njega, keterega ljubi in ga noče več izpustiti«, zleti v tem trenutku mala Lenčica gori h Svetemu Bogu, in nova, čudovita, bela cvetlica se odpre v nebeškem vertu.

To je bilo v nedeljo popoldne ob štirih, 2. februarija 1908, na praznik Marijinega očiščevanja in darovanja božjega Deteta v tempelju. Mala Lenčica je bila spolnila 4 leta, 5 mesecev in 11 dni.

47. Kako je bilo truplo male Lenčice v beli obleki prvega svetega obhajila v kapeli na oder položeno in nato na pokopavališče spremljeno.

»Mala Lenčica je vmerla —!« Ta žalostna novica je šla v otožnem šep-

tanju skozi šolo in samostan zapuščajoč v vseh sercih nekaj praznega.

In vendar, čemu žalovanje? Ali se ni Lenčica zdaj že veselila blaženega gledanja? Ali ni bilo zagrinjalo odger-njeno? Ali ga ni zdaj videla od obličja do obličja, onega »Svetega Boga«, čiger skrito pričujočnost je tako ljubila na zemlji.

Položili so jo na posteljico, ki je bila njen križ, opravljeno v obleko njenega prvega svetega obhajila, z ven-cem in naličjem ter ličnimi malimi čre-veljci. Okoli posteljice so deli podobe, svetinjice in druge stvari pobožnosti, ki jih je tako ljubila v življenju — vse to so bili zdaj sveti ostanki (relikvije).

Naslednje jutro so prenesli rakev doli v kapelo; ondi so jo postavili v kor šolskih otrok. Potem, ko je minila čer-na maša, so prišle sestre in sirote po zadnje slovo. Dotikale so se z rožnimi venci in svetinjicami ročice ter spošt-ljivo poljubovale telo, ki je bilo prebi-vališče dušice. Bogu tako drage.

Tiho in skoraj neopaženo se je pomikal zvečer priprosti sprevod po delavnih, nemirnih cestah velikega mesta proti splošnemu pokopališču prek doline reke Lij (Lee). Pogrebcev je bilo malo: Lenčičina sestra Marija, ki je bila še zmirom sirotica Št. Finbarjevske šole, strežnica gospodična Hall, vratarica sestra Terezija in nekaj sirotic.

Vsi, ki so jo v življenju bliže poznali, so bili prepričani, da je mala Lenčica zdaj svetnica božja. Tudi so različno čutili, da ta angelček njihovih molitev nič več ne potrebuje, temuč so se ji priporočali že zdaj za njeno priprošnjo pred velikim prestolom božjim.

48. Kako so čez eno leto grob male Lenčice odperli in našli njeno truplo nestrohnelo.

Ko je glas o čudovitem življenju svetega otroka prišel mej ljudi, je mali grob na pokopališču sv. Jožefa ščasma postal svetišče. Že je šlo od ust do

ust, da kedor pride tja molit, najde mir in tolažbo.

Zdaj so skušali svete ostanke prenesti na samostansko pokopališče na Nedeljskem studencu (Sunday Well). Ravno eno leto in en teden po smerti male Lenčice so odperli njen grob, da bi videli, ali bi bilo prenesenje brez škode mogoče. Pričujoči pri izkopavanju so bili neki dobro znan duhovnik, strežnica in še dve drugi zanesljivi priči. Na veliko začudenje vseh (opomniti treba, da je otrok umerl za jetiko!) je bilo truplo popolnoma nestrohnelo, razen male jamice na levi čeljusti. Ondi je bila gniloba deloma kost razjedla, ko je dete še živelo. Perstki so bili vpogljivi; lasje so bili še nekoliko zrastli. Tudi oblačilce, venec in naličje prvega svetega obhajila, s čemer je bila, kaker je želela, pokopana, je bilo še nepoškodovano. Sreberna svetinjica svetega otroka Marijinega je bila tako bliščeča, kaker bi bila ravnokar zlikana. Z eno besedo: vse so našli ravno tako,

kaker je bilo na dan smerti male Lenčice.

49. Kako je bilo telo male Lenčice preneseno na samostansko pokopališče, kjer se je zgodilo že več čudežev.

Ko so svetne in cerkvene oblasti dale svoje dovoljenje, je bilo telo male Lenčice preneseno sè splošnega na samostansko pokopališče sester dobrega pastirja. Onda je bilo 8. septembra 1909 zopet pokopano.

To je bil neprijazen dan, nebo vse oblačno; pa ko se je zagrebanje začelo, je sonce prederlo oblake, in z nekoliko oddaljenega stolpa je začel zvoniti zvon s čistim, sladkim glasom, ko so padale zadnje grude persti na rakev »male Lenčice od Svetega Boga«.

Ta grob zdaj obiskujejo mnogi pobožni, ki žele, da bi mala Lenčica prosila za nje pred prestolom vsega močnega Boga. Slepí, gluhi, kruljevi, ljudje, ki so v stiskah in terpljenju, išče-

jo pomoči in polajšanja na tem miru polnem, svetem kraju.

Sè vsem prepričanjem se terdi, da se je zgodilo ondi na priprošnjo tega svetega otroka že več čudežev. Ali o tem zdaj še ne bomo govorili. Cerkvene oblasti pa že preiskujejo neketere primere in o svojem času se bo naznanilo, kaj je bil uspeh tega preiskovanja.

50. Na grobu male Lenčice.

Ni še davno, kar je irski pisavec življenja male Lenčice obiskal njen grob. Dan se je nagibal počasi proti večeru. Daleč zadaj za zapadnimi griči je zahajalo jesensko sonce. Na vshodu so se že vzdigovale večerne sence nad vodami Menovega zaliva (Mahon) in od tam spodaj so plavali v tihi, mirni zrak spremenljivi glasovi, ki naznanjajo, da gre dan h koncu, ter počitek pri-
našajo delavcem v mestu.

Tu na samostanskih tleh je bilo vse v svetem miru. Le tu in tam se zasliši veselo otroško smejanje. Da, to so bile njene prijateljice in ondi se je nekedar igrala ž njimi, s temi srečnimi »otroci Svetega Boga«.

Tu je vert, kjer je tergala »cvetlice za Svetega Boga«. Ena sestra in njene male pomočnice ravno vsajajo venec dišečih vijolic — Lenčičinih ljubljenek.

Zdaj smo na pokopališču, in tamle je grob male Lenčice. Okoli njega skuppek pobožnih romarjev, starih in mladih, bogatih in ubozih.

Mlad duhovnik, čiger blede poteze pričajo o hudi bolezni, sedi tu, ne more klečati, ali stati. Prosi, da bi mu bilo dano opraviti sveto mašo, samo enkrat še. Potem dobro došla volja božja!

In kedo je ona uboga, mlada deklica ondi, ki se ji blišči obličje prijetnosti, ki vleče pogled in prosi, pridite poslu-

šat nje veselo povest. In pove mi svojo zgodbo, ta odkritoserčni, ljubeznivi, hvaležni otrok...

Veliki, dobri Bog bodi zahvaljen za vse! Hvala Bogu za malo Lenčico!

CVETJE

Z VERTOV SV. FRANČIŠKA

časopis za verno slovensko ljudstvo, zlasti za ude tretjega reda sv. Frančiška, izhaja v prostih obrokih, kolikor mogoče mesečno, in stane cel tečaj (12 zvezkov) 1 K 50 v. Na prodaj je še nekoliko celih stariših tečajev, namreč 18., 21., 22., 24., 25., 27., 28., 29., 30. nižani ceni po 1 K; posamezni zvezki ne-celih tečajev so po 5 v. Naslov za naročila:
„Cvetje“ frančiškanski samostan v Gorici.

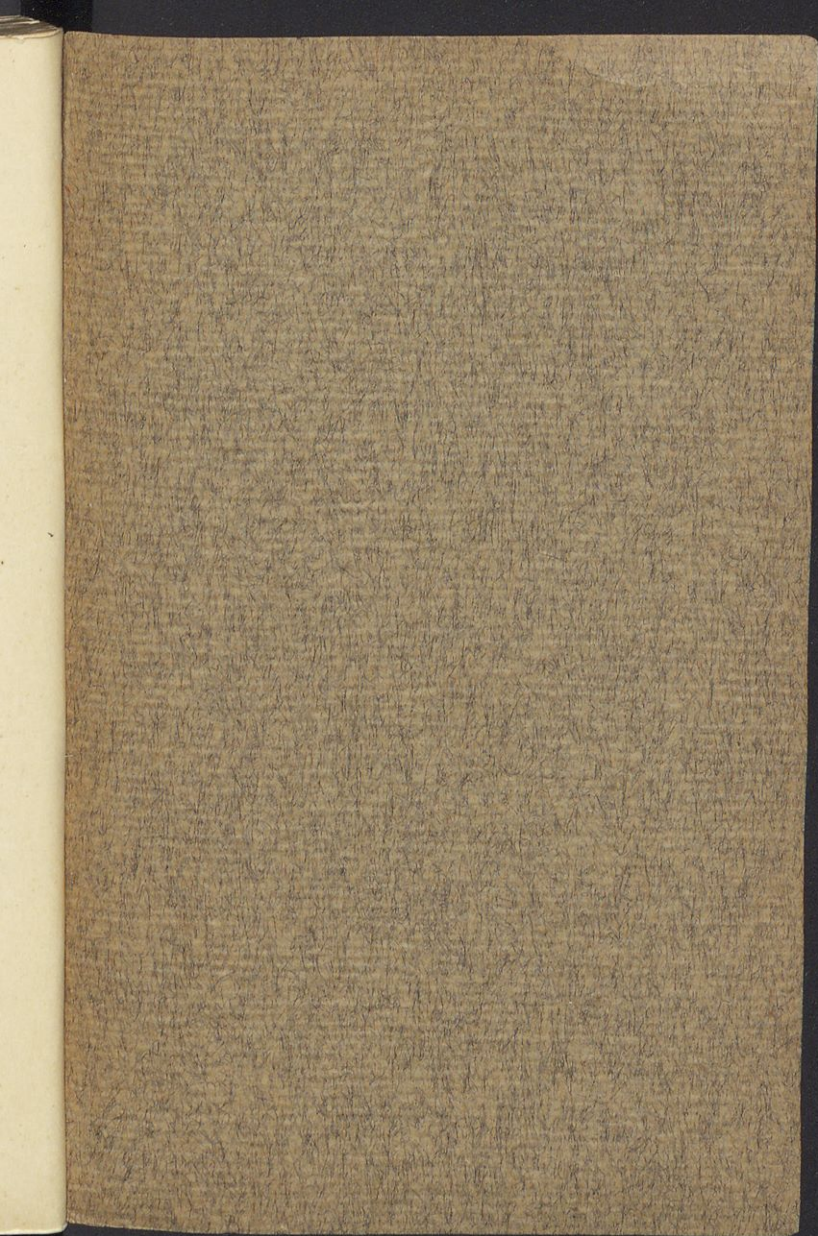

KNJIZNICA

00000513636

XXVII